

AÇIK ÇATIŞMADAN GEÇMEK

Bağımlı kapitalist ülkelerde uzlaşmaz sınıf çelişkileri, emperyalist ülkelerdeki kadar olgun olmasa da; oradaki çelişkidenden daha keskin. Sınıf çelişkilerinin bu denli keskin olmasının kaçınılmaz sonucu, sınıf çatışması da aynı ölçüde şiddetli geçiyor. Proletarya ve diğer emekçiler on yıllardır açık çatışma içinde bulunuyorlar.

Proletaryanın sınıf savaşımı, kapitalizmin zeminlerinde oluşur. Kapitalist sınıfla ekonomik temelde ortaya çıkan sınıf çelişkisi ve karşılığı, iki sınıfın politik alanda karşı karşıya gelmesine yolaçar. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri kendini politik çelişkiler olarak gösterir. Maddi temel, sınıf çelişkisinin biricik zeminidir, ancak başka etkenlerin de rolü vardır. Proletaryanın sınıf savaşımı, varolan uzlaşmaz çelişki üzerinde keskinleştirici bir etkidir. Bağımlı kapitalist ülkelerde emekçi sınıfların yaşam koşulları ve gelecekleri, emperyalist ülke emekçilerine göre çok daha kötüdür. Yaşam koşullarını değiştirmek için, zorunlu olarak kapitalistlerle açık bir savaşıma girerler. Bu savaşımın birlikte iki sınıf arasındaki çelişki iyice derinleşir.

Kapitalistlerin egemenliği, bu ülkelerde, emekçi sınıf tarafından tehdit altına alınmıştır. On yıllardır sürüp giden sınıf çatışmaları, burjuvazinin egemenliğini derinden sarsmış ve önemli ölçüde zayıflatmıştır. Burjuvazi egemenliğini, ancak devrimci sınıfa karşı zor kullanarak, onu sürekli ağır bir baskı altında tutarak ayakta tutabiliyor. Burjuvazinin attığı her adım katliam, terör ve yasaklarla damgalanmıştır. Yine de o çok istediği politik istikrarı sağlayamamıştır. Politik iktidarsızlığı her gün biraz daha derinleşiyor. Emperyalizmin tüm desteğine karşın, politik iktidarsızlıktan kurtulamamıştır. Burjuvazinin gerici terörü kitlelere boyun eğdiremediği gibi, emekçi halka karşı sürdürülen her vahşete karşı, halk kitlelerinin bağrında çıkan yeni devrim firtınalarına yolaçmıştır ve yolaçmaktadır. Burjuvazinin her girişimi, bu toplumun nasıl bir baskı toplumu olduğu ve yıkılması gerektiği düşüncesi en kenarda duran kitlelerce de anlaşılır duruma geliyor. Burjuvazinin gerici zoru, kitlelerin devrimci zoru ile karşılık buluyor. Sınıfların böylesine şiddetli çatışmasının olduğu bir yerde politik istikrar doğal olarak havaya uçar. Devrimci durumun ortaya çıkmasıyla birlikte burjuvalar artık egemen değildir.

Bağımlı kapitalist ülkelerde, burjuvazi, egemen olamadığı için, güçsüz olduğu için, zayıflığının sonucu olarak sık sık askeri faşist darbelerle kavuşur. Askeri faşist diktatörlük yıllarca devam etmiş, devlet faşistleştirilmiştir. Halk kitleleri ne zaman egemen güçleri ciddi bir biçimde tehdit etmeye başlamışsa, kitlelerin önü hemen faşist askeri darbelerle kesilmiştir. Fakat ne faşist darbeler, ne sürekli sıkıyönetim, emekçi kitleleri ayaklanmalara, iç savaşa ve devrime iten nesnel koşulları ortadan kaldıracaktır. Tersine, emekçilerin yaşam koşullarını iyice ağırlatır. Çünkü faşizm halk kitlelerinin tüm ekonomik ve politik haklarının kabaça çığnemesidir. Çünkü faşizm, sömürünün daha da yaygınlaşması demektir. Sonuç olarak, burjuvazinin ve emperyalizminin istediği ortam yaratılmadığı gibi, varolan uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ileri derecede keskinleşmesine ve iç çatışmanın şiddetlenmesine yolaçmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçi teknelci sermaye, askeri faşist diktatörlüklere karşı giderek büyüyen halk ayaklanmalarının yolunu kesmek için, politik çevirme hareketi politikasını devreye soktu. Politik çevirme ile kitlelere sözüm ona farklı ve kendisini ifade edebilen politik seçenekler sunuluyor. Bunun başında parlamentoda emekçilerin ve onları temsil eden komünistlerin yer alması geliyor. Böylece devrimin halk hareketi

boşa çıkarılıp, onu burjuvazinin kabul edebilir gördüğü sınırlara çekmiş olacaktır. Ancak, bu politikanın kitleler üstündeki etkisi çok kısa sürdü ve geçici oldu. Çünkü, halk kitlelerinin yaşamsal sorunları öyle reformlarla ve düzen sınırları içinde çözülecek gibi değildir. Devrimci yöntemler ve devrimle, çok köklü bir yolla, kitlelerin sorunları çözülebilir.

Bu gelişmeler, tüm yoğunluğuyla Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşanıyor. Örgütlü devrimci mücadelenin on yıllarca süren varlığı, sınıflar arasındaki çelişkileri şiddetlendiren bir etmendir. Devrimci düşüncelerle tanışan kitleler sınıf savaşımını daha ileri noktaya götürmüşlerdir. Emekçi halk kitleleri devrimci görüşler yani marksist-leninist dünya görüşünü edindikten sonradır ki, sermaye egemenliğine karşı sınıf savaşımı kalıcı hale gelmiştir. Eğer bilimsel sosyalizmin o devrimcileştirici ilkeleri olmasaydı, bir devrimci programdan ve devrimci hareketten söz edilemezdi. Bu yüzden, burjuvazi ve devletin saldırıları esas olarak komünistlere ve öteki devrimcilere olmuştur. Bu yüzden bilimsel sosyalizmin devrimci düşünceleriyle donanmış devrimci güçler ve halk kitleleri tarihin en ağır terör dönemlerinden birinden geçmek durumunda kaldılar. Devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde maddi bir güç durumuna gelmemesi için sosyalist yayımlar üzerinde çok ağır bir baskı uygulanmıştır. Ancak hiçbir yasak, hiçbir baskı emekçi kitlelerin komünist görüşlerle tanışmasını önleyememiştir.

Yıllarca açık çatışma içinde olmak, burjuva egemenliğine karşı açıktan açığa savaşmanın çok ağır bedelleri vardır. Komünistler ve diğer devrimciler bu ağır bedeli sürekli ödediler. Kırımından geçtiler, vahşete uğradılar, ağır işkenceden geçtiler ve bir ayakları daima zindanlarda oldu. Zaten, ağır bedel ödemeyi göze alamayan, sınırsız bir özveri gösteremeyen ve büyük bir cesaret gösteremeyen bu denli ağır koşullarda devrimci mücadeleyi devam ettiremez. Üstelik bu şekilde mücadele öyle kısa süreli değil, yıllarca sürecektir. Tüm bunları uzun süre devam ettirmeyi göze alamayanlar, belli bir yerden sonra kenara çekildiler. Ama hedefe doğru büyük bir kararlılıkla yürütenlerin ortaya koydukları kahramanlıklar, tarihteki örnekleri bile aşmıştır. Ve en önemli kahramanlık uzun soluklu olarak devrimci mücadeleyi sürdürmektir, ki bunun da azımsanmayacak çok örneği var. Bugün devrimci hareket, yıllar boyu süren bu yiğit mücadelenin sonucu olarak bugünkü noktaya gelmiştir. Devrim bu mücadelede büyümektedir. Zafer bu mücadeleyle kazanılacaktır.

Bu topraklarda iç savaş uzun süredir devam ediyor. Emekçi halklar kırk yıldır açık çatışma içinde. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri son derece keskin olduğu ve bu durum hep derinleşerek devam ettiği için, bu açık çatışma bu denli uzun süre devam etmiştir. Bu çatışmanın temelinde, uzlaşmaz sınıf çelişkileri temelinde meydana gelen devrim zorunluluğu var. Devrim zorunluluğu olmasaydı, devrimci hareket bu kadar uzun süre ayakta kalamaz, devrim mücadelesi bu denli boyutlanamazdı. Diğer bir etken ise kuşkusuz örgütlü devrimci hareketin devam eden varlığıdır.

Sınıf savaşımının yıllarca sürüp gitmesi, burjuva toplumu yokeder. Burjuva toplumu, yıkacak olan, uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve sınıf savaşımıdır. Burjuvazi ne kapitalizmin temelindeki çelişkileri yokedebilir ne de bu çelişkilerin bir çatışmaya dönüşmesini engelleyebilir. Kendi yıkılışını ve bu görevi yerine getirmekle yükümlü devrimci sınıfı ve onun büyümesini kendisi hazırlar. Devrimin büyümesi karşısında eli-kolu bağlıdır. Devrimi ezme için giriştiği her yöntem, yalnızca devrimi biraz daha büyütür o kadar. Kendisini yıkacak devrim dinamiklerini yoketmeye çalışırken, bu dinamikler hergün biraz daha güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor. Devrim nesnel koşullar tarafından gündeme getiriliyor.

Burjuvazinin yeni bir toplum yolunda, sınıf savaşımını yükselten devrimci dinamikleri, gerici zora dayanarak baskı altına alması, ezmesi, kapitalizmin nasıl da her türlü gelişmeye ayakbağı olduğunu, gelişmenin karşısına geçtiğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Proletaryayla bu tarihi çatışmayı burjuvazi kazanamaz. Çatışma ne denli şiddetli geçerse geçsin, bu savaşta kazanan taraf proletarya olacaktır. İnsanlığın geleceğini proletarya belirleyecektir.

Marksizm ya da genel olarak sosyalizm üzerine bir kaç kitap okumuş herkes için, Türkiye ve Kürdistan topraklarında devrimin nasıl güçlü bir zemini olduğu apaçıktır. Çünkü hemen her gün tekeli basında bile yer bulan şu aşağıda sıralayacağımız nesnel gerçeklerin, bir sosyalist ve devrimci öncü için tek bir anlamı vardır. Bu topraklar devrime gebedir.

* Türkiye, kişi başına gelir sıralamasında, Avrupa ülkelerinden açık ara geridedir, üstelik sınıflar arası servet-sefalet uçurumunun en büyük olduğu yerdir. Örneğin, İsveç'te ulusal gelirin %57'sini işçiler alır, Fransa'da bu oran %52'dir, AB ortalaması ise %50.8'i Türkiye'de ise her yıl üretilen gelirin yalnızca %26.1'i işçilerin ve diğer çalışanların ellerine geçer.

* Eğer Recep Tayyip Erdoğan'ın "8 milyon aileye kömür dağıttık" sözü referans alınrsa, nüfusun en az yarısının, kışın evlerine kömür alamayacak durumda olduğu ortaya çıkar. Daha ciddi bilimsel araştırmalar ise, nüfusun %60'tan fazlasının, yoksulluk sınırının altında yaşadığına işaret eder.

* Yine, Avrupa'ya kıyasla, en uzun çalışma süreleri Türkiye'dedir. Avrupa'nın en uzun çalışanlar ülkesi İngiltere'de, bu rakam haftada 43.8 saat iken, Türkiye'de bu rakam 52.3 saattir. DİSK'in açıkladığı rakam ise, haftada 70 saat çalışma süresine işaret ediyor. Bu denli uzun ve yıpratıcı çalışma düzeni, iş kazalarında dünya sıralamasının üst basamaklarına yerleştirir ülkeyi.

* En zengin 100 ailenin serveti 150 milyar doları aşar... Bu rakam yıllık gelirin neredeyse üçte biridir.

* İşsizlik, resmi rakamlarla bile 6 milyon kadardır.

* İç ve dış borç toplamı 450 milyar doların üzerine çıkmıştır. Ekonominin çarkları sadece yeni borçlarla dönüyor. Krizlerle dolu ekonomide, iflaslar birbirini izliyor. Bu yapı tarımı da çözüyor ve her yıl yüzbinlerce kişi, işsizlik ve sefaletten başka bir şey vaatmeyen kentlere göçüyor.

* Çelişkiler yalnızca ekonomik zeminde değil. Politik çelişkiler de Türkiye ve Kürdistan'ı devrim deryasına çeviriyor.

EMEKCİNİN GÖZÜNDE DEVİRİM

* Genel olarak demokrasinin yokluğu, tüm emekçi sınıflar üzerinde nefes almaz bir politik baskıyı doğuruyor.

* Kürt halkı, ezilen bir ulus ve ilhak edilen ülke gerçekliğiyle, devrimin en önemli bileşenlerinden biri olarak öne çıkıyor.

* Egemen tekeli sınıfın ırkçı, şoven ve mezhepçi-dinci katı ideolojisi, milyonlarca insanı, mevcut hükümet kadar mevcut sistemle de kavgalı hale getiriyor.

Bütün bu manzaranın üstüne:

* Sağlık ve sosyal güvenlik sisteminin tümüyle ortadan kaldırılmasının gündemde oluşu.

* Kentsel dönüşüm adı altında, gecekondu emekçi mahallelere açılan savaşın sürmekte oluşu.

* Emperyalist dünya ile girilen bağımlılık ilişkileri sonunda, bölgedeki savaş maceralarına atılma hazırlıklarının yapılması..

Ve dediğimiz gibi, biraz marksizm ve sosyalizm üzerine fikir sahibi olan her kişi için, burada ortaya çıkan manzara açık ve nettir: Devrimin zorunluluğu..

Peki ama, sıradan bir emekçi için devrim nedir? Burada sergilenen manzarrayı o nasıl okur?

Sorunun cevabı kozmik bir sır değil. Sıradan bir emekçiyle gidip konuştuğunuzda yoksulluğun, sefaletin, baskının, horlanmanın en acılı ifadelerini anlatacaktır size. Ama ya devrim? Bütün bu ifadelerden o, devrimin zorunluluğu sonucunu otomatik olarak çıkartır mı?

Hemen cevap verelim: Hayır. Devrimin zaferinin elde edileceği günde dahi, pek çok emekçi, biraz sonra atacağı o tarihi adımın bir devrim anlamına geldiğinin farkında olmayacaktır.

Milyonları devrime ve kavgaya çeken, onun zorunluluğunu kavramış olmak değildir, ama, devrimin kaçınılmaz-

lıdır.

Bir devrim nasıl kaçınılmaz hale gelir?

Milyonlarca insan, hergün ölesiye yaşanan çelişkilerin, sonu gelmez haksızlıkların, sürekli artan baskının, pekala farkındadır, buna içten içe ya da açıktan isyan eder; ama bu, onların doğrudan devrimci faaliyetler içinde oldukları anlamına gelmez. Sıradan bir emekçi, yani bir ailesi,

çocukları, bakmakla yükümlü olduğu insanlar bulunan bir emekçi, devrimci faaliyetlere öyle kolay adım atmayacaktır.

Çünkü bu adımın sonunda ölüm var, cezaevi var, işkence var, vs..

İşte bu yüzden, her türlü çelişkiyi, sefaleti ve baskıyı, etinde ve canında hissedilen bir emekçi ancak bir zafer umudu belirmişse, devrimin gerçekleşme imkanları ve işaretleri güçlü biçimde ortaya çıkmışsa; bu da yetmez, emekçinin içine düştüğü umutsuzluk çukurundan başka bir çıkış yolu kalmamışsa, işte ancak o zaman, devrim mücadelesine aktif olarak katılır.

Burada sözünü ettiğimiz koşullar, genel politik koşullardır ve bu nedenle, sıradan emekçinin devrimci faaliyetlere katılmasının koşulları, devrimin zaferini ya da zafere çok yakın bir anı ifade eder.

Şimdi, geniş yığınlarda umutsuzluk yayılıyor mu? Ne ala! Ancak en koyu umutsuzluk durumunda milyonlarca sıradan insan, devrim gibi çılgınca çıkışlar yapabilirler.

Geniş yığınlar, devrimci yapıların çağrılarını kayıtsız kalıyorlarmış. Ne farkeder! Aynı insanların, kapıların altından sızan açlığa, sefalete, derinleşen çelişkilere kayıtsız kaldıkları nerede görülmüş. Henüz harekete geçmemiş olmak, kayıtsızlığı göstermez.

Milyonlarca insan, bizzat boğazlarına bir bıçak dayanmadıkça, kavgayı seçmezler. Genel eğilim, dışa dış bir kavga yerine, düzen içinde bu çelişkilere çözüm aramak yönündedir.

İnsanlar, düzen içi bütün çözüm yollarının tıkalı olduğunu, bizzat yaşamadan öğrenemezler. En yetkin devrimci propaganda bile, yaşanmış deneyimin, büyük olayların tarihi derslerinin yerini tutamaz.

İşte bu yüzden devrim, zafer kapısını

sadece kısa süreler için aralar ve iktidara yürüyen öncülerini fethetme davet eder. Bu kısa süre, bir dizi toplumsal olgunun üst üste birikmesi ve tarihin belli bir anında sıkışması ile oluşur.

Bu kısa sürede burjuvazi, kendi iç kavgalarıyla yeterince güçten düşmüş; düzen içi çözümlerle devrim arasında kalanların yalpalaması son haddine varmış; küçük burjuvazinin uzlaşma siyasetinin ip-

liği yeteri kadar pazara çıkmış; ve nihayet, umutsuzluğun son haddine varan milyonlarca emekçi, çığınca arayışlara girmiş olmalıdır.

Devrimin on yıllara varan tarihi boyunca, bu en uygun koşullar belki bir kaç kez devrimci öncünün karşısına çıkar. Ve bu hava, sanıldığı kadar uzun sürmez. Bu sürede, devrimin öncüsü o kapıdan girdi, girdi... Giremedi; bir çok şeye yeniden

başlamak, umut ve beklentileri boşa çıkmış milyonların, yenilginin dersleriyle daha bir sağlamlaştırmak, devrimci öncünün görevidir.

Devrimle randevumuz yok. O kapının hangi yıl, hangi ay aralanacağını şimdiden kimse bilemez. Ama bugünden bileceğimizi tek şey var; o da, Leninist politikaları kuşanmadan, o kapıdan hiç bir yapının geçemeyeceğidir. □

DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ'NDEN PANEL

İkitelli A-yışığı Ekin Sanat Derneği'nde, 27 Ocak günü, Devrimci İşçi Komiteleri "İş Hukuku ve Çalışma Koşulları" konulu bir panel düzenledi.

Panele, Av. Murat AK, sağ-

lık emekçisi Ülkü SOLMAZ ve DİK adına Yılmaz EKŞİ panelist olarak katıldılar. Panelde iş kazaları ve iş sağlığı, çalışma hukuku ve işçi sınıfının bilinçlenmesi ve örgütlenmesi açısından işçilerin yapması gerekenler konuşuldu. Panel ilk olarak, ölümsüzleşen devrim savaşçılarına saygı duruşunda bulunularak başladı. Saygı duruşunun hemen ardından içerisinde 1 Mayıs ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin yaptığı ve katıldığı eylem görüntülerinin bulunduğu bir slayt gösterimi yapıldı. Hemen ardından bir öğrenci arkadaş sosyalizmde işçiyi anlatan bir şiir okudu ve panel bölümüne geçildi.

Panel bölümünde ilk olarak bir sağlık emekçisi olan Ülkü Solmaz, daha önceden hazırladığı bir sinevizyon gösterimi eşliğinde çalışma yaşamında yaşanan iş kazaları, nasıl önlenebileceği, ve işçi sağlığı konusunda konuşma yaptı. "Bir işçi iş güvenliğini niçin ister?" sorusunu soran Solmaz, bir işçinin öncelikle yaşadığımız ülkede ortalama olarak belirlenen yaşam süresini kısaltmamak ve daha sonra da yaşam kalitesini düşürmemek için iş güvenliğini isteyeceğini söyledi. İş kazaları ve meslek hastalıkları nedenleri konusunda da bilgilendirme yapan Solmaz, yapılan araştırmalarda bunun birinci nedeni olarak yorgunluğun saptandığını yorgunluğun ardından yıpranma, tek düzelik, işin işçiye uygunsuzluğu ve güvensiz çevre olduğunu belirtti. Solmaz, iş kazaları ve nedenlerini açıklarken bir işçi söz alarak: "Bir tekstil işçisi olarak bahsettiğiniz telli eldiven konusunda örnek vermek istiyorum. Normalde o eldiveni kesim yapan herkesin kullanması gerekir. Ben eldiven olmadığı için elimi kestim, elime dikiş atıldı. Bunun denetlenmesi de var oysa. Ama patron pahalı olduğu için bir tane eldiven alıyor. Denetleme sırasında bu elden ele dolaşır böylece atlatılır" dedi. Buna karşılık

Solmaz da patronun normalde bu eldivenleri altı ayda bir değiştirmesi gerektiğini belirterek; "bazen patronlar yeterli sayıda eldiven alıyor. Fakat işçilere kullandırtmıyor. Eldiven istendiğinde eldiven yok deniliyor. Denetimden önce herkese dağıtılıyor onun dışında işçiye kullanması için vermiyor. Böylece altı ayda bir değiştirmiyor. Patron böyle oyunlar da yapabilir bunu bozacak işçilerin kendisi, kendi birliği, birlikte davranmaları ve haklarını aramaları" dedi.

Daha sonra Av. Murat Ak, iş hukuku hakkında bilgilendirme yaptı. 4857 nolu yasadan bahseden Ak, normalde kanunun zayıf olması koruması gerektiğini belirterek; "Ama ne yazık ki bu böyle değil. Her geçen gün kanunda işçiler aleyhine yasa konuluyor" dedi. Ak daha sonra taşeronlaşma, iş sözleşmeleri ve iş hayatında sıkça karşılaşılan sorunlar hakkında bilgilendirme yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Ak'ın hemen ardından DİK adına Yılmaz Ekşi söz alarak konuşma yaptı. Dünyada 6 buçuk milyar insan olduğunu bunun bir buçuk milyarının işsiz, bir buçuk milyarının ise günde 1 doların altına yaşamını sürdürmek zorunda kaldığını ve her üç saniyede bir insanın, açlıktan, yetersiz beslenmeden ve önlenemez hastalıktan dolayı öldüğünü ifade eden Ekşi; "Türkiye'de 2 buçuk milyon insan aç. Tüm her şeyi var eden biz değil miyiz? Aklınızın alabileceği, gözünüzün görebileceği her şeyi, yaşamı üreten var eden biz değil miyiz? Biziz. Öyleyse tüm bunlar bizim. Peki bizim olan şeyden biz neden yararlanamıyoruz? Çünkü üretim araçları, sermaye bize ait değil. O kapitalist sınıfa, o bir avuç asalak burjuva sınıfa ait. Üretim araçları ne? Fabrikalar, tarlalar vs vs sermaye ne? Emegimizin ödenmemiş kısmı. Başka bir deyişle birikmiş kısmı. Öyleyse bizim olan bunlara el koymamız anamızın ak sütü gibi helaldir bize" dedi. 4857 nolu yasanın işçileri özgür köleler haline getirdiğini belirten Ekşi, asgari ücretin 420 YTL'den 435 YTL'ye yükseldiğini, açlık sınırının 688 yoksulluk sınırının 2241 YTL olduğunun altını çizdi. Ve ekledi; "Biz açın aç, yoksulun yoksuluyuz. İşçilerin en önemli sorunu; insanca, onurlu yaşama isteğidir. (...) Biz birlik ve dayanışma içinde olmak zorundayız. Yoksa buna hiç bir çare yok. Bir araya gelelim, mücadele edelim. Bizim olana el koyalım, vermeyecekler ama biz zorla bizim olanı alacağız. Dünya emeğin olacak."

Yılmaz Ekşi'nin de konuşmasının ardından 15 dakikalık ara verildi ve aradan sonra soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde panele katılan işçiler, iş yaşamında karşılaştıkları sorunlardan bahsettiler ve panelistlere bunlarla ilgili sorular sordular. Sorulan sorularla oldukça canlı bir tartışmanın yaşandığı panel de anlaşıldı ki her işçinin söyleyeceği bir söz var. Panel sonunda ayakta kalmanın, onurlu yaşamının, sağlıktan, ulaşımdan, konuttan, eğitimden yeterince yararlanmanın ancak halk iktidarı mücadelesiyle elde edileceği sonucu çıktı.

O YOLLARI DEVRİM ÇOKTAN AŞTI

Akıntıya karşı kürek çekmek zordur. Yürek ve bilek kadar, bilinç de ister. Hele ki, son dönemin iyice azgınlaşıp doruğa çıktığı şovenizm karşısında.

Kem gözlere irak... devrimci hareketlerin yüreği de, bileği de sağlamdır. Ama iş bilince gelince, işte o pek netameli bir konu. Ve ne yazık ki, bilincin yarıklarından süzülüp gelen sinsî hastalıklar, en kritik anlarda yüreği ve bileği bükebilir.

Yelkenleri Suya Değenler

2007 yılı boyunca, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin büyük darbelerine maruz kalıp iyice sersemleyen tekelci sermaye, kendi deyimleriyle "ayaklarını frenden çektiler" ve her yerde karşı devrimin azgınlaştırılmış sürüsünün açık saldırılarını patlak verdi.

Sel gitti, kumu kaldı. Her ne kadar devrim güçleri, bu güçlü karşı devrim rüzgarını, ya belirgin bir küçümsemeye ya da sessizlikle karşılamış olsa da, bu rüzgarın politika yelkeninde yol açtığı hasar, şimdi yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Karşı devrimin azgın kitlelerinin gücünü abartmak tam da tekelci sermayenin istediği ve beklediği şey olurdu. Ama küçümsemek de bir o kadar zararlı. Sonuçta durum ateşli bir imtihandan geçti; sınıflar ve onları temsil eden politik partiler, en çıplak halleriyle göründüler.

Yelkenlerini suya indirenlerin başında, reformist sol geldi. Dağlıca saldırısının ertesinde, Birgün gazetesinin pek kahırlı manşetleri dikkat çekti. Evrensel ise, yaşadığı kahrını manşetlere değil, köşe yazarlarının satır aralarına taşımış ve bu gibi silahlı eylemlerin "barışı ve kardeşliğe hizmet etmediği"ni a çıkça beyan etmişti.

Tekelci sermayenin, ağızbirliği içinde, DTP'den ne istediğini hatırlayalım: UKH'yi kınamak! Ve bu kritik anda Emep ve ÖDP, UKH'yi kınamak konusunda tekelci sermayenin isteğini hemen yerine getirmiş oldular. Böylece, birleşik devrimi güçlendirmek değil, ama onu aldatmacalar içinde boğmak isteyen; Kürt halkının devrimci eylemini değil ama onun egemen sınıflarla barışma eğilimini destekleyen reformist sol, en kritik anda sırtını Kürt halkına, yüzünü tekelci sermayeye dönmüş oldu.

Eski Hastalıklar Nüksedince...

Reformist solun, bu rüzgarda savrulduğunu söylemek doğru olmaz. Onlar zaten, sermaye saflarına kabul edilmenin fırsatını kolluyorlardı. Eğer bir savrulmadan söz ede-

ceksek, devrimci saflar içinde aramalıyız.

Öteden beri vatanseverlikten devrimci politika üretmek gibi umutsuz girişimlerde bulunanların, tam da bu dönem ne yapacaklarını merak ediyorduk. Nihayet onlar da, her şeye sıfırdan başlayarak, bütün milliyetleri "ulusal onuru yaşatmak için" anti Amerikalılıkta birleşmeye çağırıldıklarında, merakımız giderilmiş oldu.

Biraz 68'in soluklaşmış fotoğraflarından, biraz ideolojik kaynakların döne döne vurgu yaptıkları "gavura alerji" söyleminden ve biraz da %95'lere vardığı söylenen ABD karşıtlığından alınan feyzle olsa gerek, ABD'yi ortak düşman ilan ederek devrimin bütün sorunlarını çözmek fikri gayet inandırıcı görünmüş olmalı.

Evet, bir zamanlar, yani bundan tam 40 yıl önce, ABD 6. filusunu Dolmabahçe'de denize dökmek, coşku verici bir simgesel eylemdi. Ama biz, eylemlerin biçimi ve kitleliliğinden çok, hangi sınıf bileşimlerini, hangi bilinçle ortaya çıkardığına önem veriyoruz.

40 yıl önce Dolmabahçe'de bir yanda "Ordu-Millet Elele" diyenler, diğer yanda "İki üç, Daha Fazla Vietnam" diyenler yanyanaydı. Sonraki yıllarda bir daha tekrarlanmayacak özgün bir sınıf bileşimi... 71 silahlı çıkışına önderlik edenler bile, "2. Kurtuluş Savaşını başlatmak"tan sözediyorlardı.

60'lı yılların sonları, proletaryanın henüz yeni doğmuş sanayi kesiminin, kent ve kır küçük burjuvalarının; işbirlikçi tekelcilik karşısında gerileyen orta kesim burjuvaların; yani çıkarları birbirine oldukça ters, eğilim ve karakterleri birbirine göre oldukça çelişkili bu sınıfların, olağanüstü kitlesel temelde anti emperyalist mücadelenin çok renkli bayrağı altında toplanmalarına tanık olmuştu.

Ama bu, çıkarları, eğilim ve karakterleri birbirine zıt olan, çelişkilerle dolu sınıflar bloku, zamanla aynı biçimini koruyamadı; anti emperyalist zemin bu sınıf ittifakını kurtaramadı..

Dahası, devrim ilerledikçe, toprağın derinliklerinde gizlenmiş olan çok daha köklü toplumsal sorunları gündeme taşıdı, ve bu sorunların her biri, bir kez daha, 68'in özgün sınıf blokunu parçaladı, farklı kalıplara soktu. "Ordu-Millet Elele" diyenleri, 71 ve 80 darbeleriyle, ait oldukları saflara koştular. Anti faşist mücadele, UKKTH, zora dayalı mücadele biçimleri, salt anti emperyalist zeminde biraraya gelebilen özgün sınıf blokunun bütün karakter ve çıkar farklılıklarının netleşmesine yardımcı oldu. Her sınıf kendi

tavrını, devrimin bu en temel, vazgeçilmez ya da gözardı edilemez konularında ortaya koydu. ABD'ye karşı aynı safta bulunabilenler, UKKTH gibi temel bir sorunda biraraya gelemeyen oldu.

Halen daha 68'in anti ABD nostaljisine bakıp iç çekenler, arada geçen 40 yılda, devrimin katettiği politik olgunlaşma yolunu yok sayabilirler mi? Ya da şöyle diyelim: Bir devrim, sınıf çıkarlarının, eğilim ve karakterlerinin farklılığını yok sayarak, güç kazanabilir mi? Peki ya politik özneler?

Zorlu Görevler Yerine Sihirli Değnekler

En başta proletarya, çıkarlarının ve bilincinin köreltilmesine karşı çıkar. Çünkü bir devrim, ancak tüm sınıflar kendi çıkarlarının ve uzak-yakın hedeflerinin tam bilincindeyse, zaferine ulaşır.

Ancak bir küçük burjuva, her sınıfın çelişkilerinin içinde eritebileceği sihirli bir "halk" potası bulunduğunu hayal edebilir. O, bütün halkları, çelişkisiz, pürüzsüz, aynı potaya akıtılabileceği sihirli değneği bulmuştur. Madem ki, çeşitli anketler, halkın %95'inin ABD karşıtı olduğunu ifade ediyor; öyleyse bu %95 içinde hangi kesimlerin şovenist zehrin pençesinde olduğu ne kadarının egemenliğini kaybetmiş tekelin her daim şakşakçısı olduklarının bir önemi kalmaz. Ne de olsa, herkesi kucaklayacak bir vatanseverlik, bir ulusal onur söylemi mevcuttur. ABD'yi sevmeyen ama aynı zamanda Kürt halkının özgürlük hakkına karşı çıkanlar mı var, olsun canım, yeter ki samimi vatansever olsun...

Bunun anlamı açıktır. Şovenizme karşı, doğrudan, -şu ulusal onur ve vatanseverlik edebiyatının nasıl bir iki yüzlülük olduğunu göstermek de dahil- ödünsüz politik bir mücadeleden kaçınılmaktır.

Şovenizme karşı ödünsüz mücadele ne demektir? Milliyetçilik söz konusu olunca UKH'yi ver yansın edip, sıra Türk milliyetçiliğine gelince, samimi vatanseverlik testine tabi tutmak, değildir. Veya, iyice azgınlaşan şovenizmin suçunu ya ABD'de ya da "Kürt milliyetçiliğinde" görüp, egemen ulusun karakterini oluşturan öğelerden bu şovenizmin nasıl güç aldığını görmezden gelmek değildir. Tüm emekçi sınıfları tekelci burjuvaziye bağlayan bu ulusal öğeleri, yerden yere vurup şovenizmden arındırmak yerine, onu devrimci söylem ve onur gibi sözcüklerle süslemek de değildir.

Anlaşılan, bu yola çoktan girmiş olan fason TKP, kendine yeni yol arkadaşları bulmanın mutluluğunu yaşayacak.

Keşke devrim sadece yürek ve bilekle kazanılsaydı!□

HRANT DINK ANMASINDA LENİNİST ÖNCÜLÜK

Hrant Dink 19 Ocak 2007'de hem güpegündüz hemde sırtından alçakça kurşunlanmıştı. Hrant Dink Ermeni kökenliydi, Agos gazetesi genel yayın yönetmeniydi. Gazeteci-yazar Hrant Dink 301. maddeden Türklüğe hakaret davasıyla yargılanıyordu. O dönem başka yazarlarla birlikte hedef tahtası yapılmıştı. Faşizm hesapları yapmıştı. 19 Ocak 2007 saat 15:00'de Hrant Dink insanlığa onurun ölümünden büyük ve güçlü olduğunu gösterdi.

Hrant Dink halklarımızın yüreğinde ve bilincinde bir isyan yarattı. Yüz binlerce insanın sel gibi aktığı görkemli cenaze töreni ise faşizmin hesaplarında yoktu. Hrant Dink'i öldürerek işçi ve emekçi halklarımıza gözdağı vermek isteyenlerin yüz binleri, yaklaşan devrimi görünce gözü korktu.

İşte geçen yılın öfkeli yüz binleri bu yılda 19 Ocak 2008 Cumartesi günü saat 15:00'da Agos gazetesinin önündeydi. Yine bir boydan bir boya insan seli vardı. Bir de yüzlerce barikat ve çevik kuvvet polisi; çatılarda tümler görünüyordu. Her kesimden insanlar vardı. Yabancı uyruklular, sanatçılar, aydınlar, işçiler, emekçiler en çok da öğrenciler.

15:00'daki anma Ermeni Halk Müziği ile başladı ardından Hrant Dink'in vurulduğu saatte saygı duruşu ve eşi Rakel'in konuşmasıyla devam etti. "Adalet adına ne gördük" diye sordu Rakel... Kapitalizmden adalet beklemek yanlış olurdu zaten onun en adil davranışı Dink'i yargılayıp, katliamını tezgahlamaktır!

Anma yapılan konuşmaların ardından son buldu. Anma biter bitmez "evet sakince bitiriyoruz vb." sözleri kitlenin öfkesini yatıştırmaya yönelikti. "Metro açık evet" bu arada kitle ruh halini belli etti ve sıkış tıkaş olmamıza sebep olan polis bariyerleri tek tek yere çalındı. Polis şaşkın ama çaresiz bir şey yapamadı. Ne de olsa kitle öfkeliydi. Ortada aleni bir suç ve karşımızda suçlular vardı. Onlar da biliyorlardı. Ve tüm dünya kamuoyunun gözü Hrant Dink'in yıl dönümü anmasındaydı. Evet anma telaşa bitirilmeye çalışıldı.

Bu arada bizler Mücadele Birliği Platformu olarak kuşlanmadık yer bırakmadık. Ayrıca Hrant Dink için çıkardığımız bildirimizi de yaygın bir şekilde dağıttık. Bunların yanısıra insan selinden sadece tepesi görünen bir otobüs durağının üstüne çıkarak üzerinde "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız / Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı açtık. Pankartımız herkes tarafından görüldü ve ilgiyle karşılandı. Bu arada Şişli CHP binası gösterilerek "işte burası faşist yuvası" sloganı atıldı ve kitle hep bir ağızdan bu slogana eşlik etti.

Sloganlarımızla da sürekli kitlenin ruh halini canlı tuttuk. Evet usulcacık dağılmamızı bekleyenler, anmanın sus pus biteceğini sananlar yanıyordu. Kitleyle birlikte Taksim'e doğru sloganlarla yürüdük. Bir ara Genel Kurmaylığın karşı-

sındaki binada asılı olan Türk bayraklı iş yerleriyle atışmalar oldu. Kitle buraları yuhaladı.

"Faşizme Karşı Silah Başına, Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği, Faşiz-

mi Döktüğü Kanda Boğacağız, Faşistlerden Hesap Sorduk Soracağız" sloganlarını genel kitle sahiplenmeye başladı ve sloganlarla Taksim'e kadar canlı ve öfkeli bir ruh haliyle gelindi. Taksim Meydanı'na "Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "1 Mayıs'ta Taksim'e Devrimi Özgürleşmeye" şeklinde sloganlar attırdık kitleye. "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganı ise Hrant'ın katillerine cevap gibiydi. Meydanda 10-15 dakika sloganlarla kalındı. Sonra kitleyle birlikte yine sloganlar eşliğinde İstiklal Caddesi'ne girildi. Kitle iyice kalabalıklaştı. Ve sloganlarımızın sahiplenişinden ve çok güçlü bir şekilde atılışından kitlenin öfkesinin dorukta olduğunu anlamak hiçte güç değildi.

İstiklal Caddesi'nde "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol" sloganlarını da ekledik. Alkışlar, zılgıtlar, coşkulu atılıyordu. Galatasaray Lisesi'ni de geçtikten sonra Leninistlerin de içinde olduğu bir grup Ulusal Kanalı ve Türk Bayraklı K.Kıbrıs Bayraklı Rauf Denktaş ve İP'lilerin olduğu bölümü, taşlamaya başladı. Kitle, işbirlikçi İP'lileri dövüyordu. Kitlenin içinden kim oldukları belli olmayan bazı insanlar, "arkadaşlar yapmayın, böyle olmaz ama" vb. demeye başladı. Kitleyi durduramadılar, orada ki 2 polis de dayaktan nasibini aldı. Yine kitlenin içinden biri "arkadaşlar enerjinizi ilerideki MHP binasına saklayın" dedi. Kitle sloganlarla ilerlemeye başladı. "Türkeşin İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "Faşist Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarıyla birlikte az ilerideki MHP binası taşlanmaya başlandı. Kitlenin ruh hali çok coşkulu ve ne yaptığını iyi bilir şekildeydi. Dökülen camlardan

111. Sayı / 30 Ocak - 13 Şubat 2008

korunmak amaçlı binanın önu biraz boşaltılmıştı. Camlar indikçe alkışlar zılgıtlar sloganlar sürüyordu. Ve Agos Önünden Taksim Meydanı'na kadar atılan "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganından eser kalmamıştı. Taksim Meydanı'nda bu sloganı atanlar dağıldı. İstiklal'de ise bir iki kez "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı. Ama yol boyunca tüm sloganlar ve inisiyatif Leninistlerin elindeydi.

Daha sonra hızla 2 polis aracı geldi. Taş atarlardan bir arkadaşı zorla aldılar. Tam kitle gözetilene alınan arkadaşı sahiplenecekti ki, Ulusal Kanal'ın önünde "İnsanları durdurmaya, sakin davranmaya" çağrılarının sivil polis olduğunu anladık. Çünkü üstümüze silah doğrulttular, bir-iki metre vardı aramızda... Mermiyi silahın ağzına verdiler, kitle birer adım açıldı. Sonra havaya ateş açtılar... Çünkü tüm bu yaptıkları kitleyi durdurdu, bir iki adım geri çekti ama dağıtmadı... Tam bu sırada Leninistler yine slogan atmaya başladı... Sivil polisler de şaşırıp, gözetilene aldıkları arkadaşı polis aracına bindirdiler. Siviller de bindi, kaçarak arabayı kitlenin üstüne sürerek ilerliyorlardı ki, Dan! Dan! Dan! Taşlar polis arabasının üstüne yağıyordu. Aracı tekmeleyenler, hatta kendini tutamayıp küfür edenler de vardı. Yine silah sesleri duyuldu. Çünkü tramvayın Tünel tarafındaki kitlenin üstüne 2. polis aracı sürülüyor. Yine leninistlerin içinde olduğu kitle, polis bariyerlerini arabanın önüne fırlatıyor, 3-5 kişi ata ilerliyorlar, diğerleri ise arkadan aracı taşıyor; sanki önceden prova yapılmış... Yine sloganlar atılıyor. Yine silah sesleri...

Evet tüm bunlar kitleyi durdurmaya yetmedi ve çevik kuvvet geldi. Kalabalık sayıda çevik kuvvetin gelmesiyle güçler dengesi değişti. Çeşitli yerlerde, içlerinde Mücadele Birliği muhabirinin de bulunduğu 15 kişiyi, azgınca saldırarak gözetilene aldılar.

Bu ayaklanma provasından çok şey öğrendik. Sayımız 20-25 kişiydi, ama gerek öğrenciler içerisinde, gerekse kitle içerisinde oldukça etkin olduk. Bunu sloganlardan anlamak mümkündü.

"Bu ülkede yaprak kıvılcıdamıyor" diyenler, "hani devrimci durum hani iç savaş" diyenler şimdi ne düşünüyor acaba? O gün bir kişi polis kurşunuyla vuruldu ve yaralandı. Olaylar bittiğinde saat 18:00 civarındaydı. Uzun süre sürdü. Polisler, siviller ve amirleri şaşkınlardı, telaşlı ve çekinerek olayların çıktığı yere yavaş yavaş geliyorlardı. Ya da korkudan yaklaşmıyorlardı. Silahlarını gösteriyor, kullanıyor; hem de öyle havaya falan değil... Kitle buna rağmen uzun süre dayandı. Dağılmadı. Dağıtamadılar.

Devrimci durum ve iç savaş koşullarında olaylar ve süreci net olarak değerlendirebilen Leninist Parti ve Leninistlerin öngörülleri sayesinde, kitlelerin içindeki öfke ve enerji, bu defa hedef olarak Ulusal Kanal, İP'liler ve MHP binasını seçti. Devrimi bilinmeyen uzak zamanların işi olarak görenleri, bundan sonraki ayaklanmalara da, bizimle birlikte yürümeye davet ediyoruz.

Devrim, devrimi göremeyenler tarafından yapılamaz ve yönetilemez. Sadece inanamak değil, içinde yaşadığımız dönemi de iyi anlamamız ve fırsatları kaçırmamamız, iyi değerlendirmemiz gerekiyor.

İstanbul Mücadele Birliği Platformu

CESARET DAHA FAZLA CESARET

Hrant Dink'in anması, isim olarak böyle görünse de, bizler için bir anma olmasının yanında aynı zamanda sınıfsal öfkemizi dile getirebileceğimiz, kitlenin biriken öfkelerini doğru kanallara akıtabileceğimiz olanağı da barındırıyordu. Bu potansiyeli barındıran her eylemde olduğu gibi reformistlerle, komünistler bu noktada da ayrışıyorlardı. Aynı oyuna eylem anında sıkça rastlamak mümkündü. Örneğin; bütün kitleyi bir kapana almak maksadıyla konulmuş olan bariyerleri yıkma konusunda bu "sol maskeli libareller"imizin takınmış olduğu tavır ve bizleri provakatorlukla suçlaması ve anma bitiminde kitlenin dağılması konusunda büyük çaba göstermeleri gibi.

Tabii kitlenin kendisinin bu bahsettiğimiz potansiyeli açığa çıkarmakta inisiyatifli davranması, eylemin ileriye dönük atılımı için reformizmin bütün çabalarını boşa çıkardı.

Bizler Marmara Üniversitesi'nde okuyan devrimci öğrenciler olarak, anmada yerimizi alırken, hazırlanmış olduğumuz pankart ve dövizler ise aslında bütün bu olanakların devrimci ajitasyon eşliğinde kullanılması gerektiğinin bir ifadesiydi. Anmada sözde "ortak" olduğu söylenip tek başına alınan ve kimler tarafından alındığı bu konuda aşık olan bir kararın eylemin niteliği göz önünde bulundurulunca bizleri için bir karşılığı olmadığı fikrinde ortaklaştık. Anma bizler için sadece bir yas tutma gününü ifade etmeyecekti.

Anma yerine "Mahirler, Denizler, İbolar Bitmez Karadeniz'de" şiarlı pankartımızla vardığımızda kitlenin coşkusu görülmeye değerdi. Andan önce hazırladığımız, üzerinde "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi", "Dünya Emegün Olacak", "Şemdinli, Hrant, Malatya, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Onur Ölümünden Güçlüdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarının olduğu dövizlerimizi açtık. Kitle tarafından atılan sloganların ardı arkası kesilmiyordu. Kürsüden önce ikaza rağmen, "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganı binlerce kişinin defalarca hep beraber haykırmasıyla ortalığı inletiyordu. Anmanın bu haliyle tertip komitesi tarafından bir oldu bittiye getirildiği gayet açıkça ortada görünüyordu. Sona erdiği açıklanan bir anmanın ardından reformizmin ayak oyunları tüm hünerlerini birarada göstermek için koşuşturmaya başladı. Reformizmin temsilcileri bir uçtan diğer uca adeta kitlenin ağızını kapatmak için çaresizce çabalıyor ve şu nakaratı tekrarlıyordu; "Arkadaşlar lütfen, sessizce dağılıyoruz."

Oysa kitlenin hiç de böyle bir niyeti olmadığı susmak bilmeyen sloganları açıkça belli oluyordu. Binlerce insan Taksim'e doğru, topluca dağılmadan, sloganlarla hareket ettik. Kitlenin öfkeli coşkusu, militanlığı ile buluşunca ortaya konan devrimci

ruh hali düşmana da geri çekilme ve bulunduğu yerden sessizce olup biteni izleme şansından başka bir şans tanımadı. Taksim'e doğru kitle ile birlikte yürürken pankartımızı açma kararına vardık. Pankartımızı açtıktan sonra çevrede dağınık ve anmanın bittiğini düşünen insanların pankarta yazılan okuduktan sonra kitlenin içerisine katılması doğru bir iş yaptığımızı kanıtıydı. Sloganlar daha bir gur ve daha bir inanç-

lı çıkıyordu artık. Kitlenin bir hedefinin olduğu artık açıktı. Hedef Taksim Meydanı'ydı. "Taksim Kızılder Kızıl Kalacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını kitle sahiplendi. Meydana yaklaşırken, etrafta toplanan insanların alkışları insanlara güven veriyordu. Kitlenin en önünde "Marmaralı Öğrenciler" pankartıyla biz ve arkasında binler vardı. Devrimci havanın bu kadar etkin olduğu bir anda Taksim anıtının önünde pankartımızla toplanarak kitleyi bekledik. Kitle Taksim Meydanı'nın etrafını bir halka şeklinde sarmıştı. Sloganlar burada da devam etti.

Kitle buradan bir bütün olarak İstiklal'e doğru aktı. İstiklal Caddesi boyunca sloganlar bir an olsun dinmedi. İP binasına yaklaştığımızda kitle bir bütün halinde "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "İşte Burası Faşist Yuvası" sloganını haykırıyordu. Taşlar binaya doğru yol aldı. Cadde üzerinde İP'liler tarafından açılan stand dağıtıldı. Bu arada kitlenin içerisinden bir kişiyi göz altına almaya çalışan polislin elinden bu arkadaş alındı ve burada bir sivil polis dövülerek cezalandırıldı. Cezalandırılanlar arasında Leninistler de vardı. Kitle burada sloganlarına devam ettikten sonra Tünel'e doğru devam ederek öfkelerini devam ettiriyordu. Sırada MHP binası vardı. Sloganlar burada da devam etti. Faşist köpeklerin yuvasına taşlar aynı şekilde uçuşuyordu. Binanın camları atılan taşlar sonucu kırıldı. Kitle günlerdir kendisine, işçi-emekçilere ve Kürt halkına yönelik yapılan faşist saldırılara karşı öfkeliydi ve öfkelerini devrimci bir şekilde ortaya çıkarmasının zamanı gelmişti.

Faşizmin resmi güçlerinin olay yerine gelmesinden sonra çatışma alevlendi. Polislin çaresizliği bariz bir şekilde ortadaydı. Silaha sarılmayı seçti. Kitle kendi olanakları ile karşılık verdi. İki polis aracı atılan taşlarla tuzla buz oldu. Çatışarak ara sokaklara çekilen kitle dağıldı.

Hrant Dink'in anması, başta da belirttiğimiz gibi bu özelliğinin de yanında kitlelerin biriken öfkelerini devrimci yöntemlerle açığa çıkarması bakımından, hedeflediğimiz amaca yönelik, kitlelerin içerisinde maddi bir güce dönüşerek kendisine biçilmek istenen elbisenin de dışına çıkarak, devrimci bir kitle gösterisine dönüşü.

Yeter ki devrimci öncüller gerektiği yerde, gereken sorumlulukları alabilsinler. Ve gereken yerde politik öngörülerini ve inisiyatiflerini konuşturabilsinler. Bundan sonra, reformizme düşen çekilip bir kenara düşünmek, faşizme düşen ise tir titremektir. Bir devrimi örgütlemek bütün aciliyeti ile önemizde duruyor.

Marmara Üniversitesi'nden

HRANT DINK'İ ANMA EYLEMİNDE DEVRİMİN SICAK SOLUĞU

O gün, anma yerine doğru ilerleyen insanların acaba kaç tanesinin kafasında bu “basın açıklaması” ve “kitlesele anma” olarak düşünülmüş günün ilerleyen saatlerde bir eyleme, kısmi bir ayaklanmaya, çatışmaya dönüşeceği düşüncesi vardı? Diğer insanların düşüncelerini bilemeyiz ve hatta birçoğunun aklında böyle bir düşünce olmadığını tahmin edebiliriz; ama leninistlerin aklında böyle bir düşünce olduğundan kesinlikle eminiz. Biz, sessiz sedasız başlayan bu günün, yine sessiz sedasız bitmeyeceğini, reformistlerin tüm engelleme çalışmalarına rağmen kabına sığmayan kitlenin sokaklara taşacağını ve biriktirdiği öfkeyi ortaya koyacağını tahmin ediyorduk. Eylem alanında yoğun bir şekilde dağıtılan Mücadele Birliği'nin özel sayısında “*Hrant, ölümlüyle büyük bir ayaklanma başlattı; bu ayaklanma halklarımızın yüreğinde ve bilincinde sürüyor ve meydanları yeniden zaptedeceği günü bekliyor. Belki de o gün bugündür*” deniliyor ve ekleniyordu “*Hrant*

sendikacıların sözlerini tekrarlayarak “orası hedeflense, kitle kaçır, gelmez” diyerek her 1 Mayıs'ta sırtlarını döndükleri Taksim, bir anda binlerce insan tarafından zaptedilmişti. Marmara Üniversitesi öğrencileri Taksim heykeli önünde basına konuşuyorlar. Propaganda yapıyorlar. Bir Leninist, işçi bir yoldaşımız öne fırlıyor ve yumruğu havada şirir okuyor. O sırada kitle yerinde duramıyor ve İstiklal Caddesi'ne doğru sloganlarla akmaya başlıyor. Burada bir eksikliğimiz ortaya çıkıyor. Kitleyi somut bir hedefe yönlendirme konusunda büyük düşünemediğimiz anlaşılıyor. Evet, Ulusal Kanal'ın, karşıdevrimci İşçi Partisi'nin ve ardından MHP'nin taşlanması önemli, bunlarda etkili oluyoruz. Tarihsel inisiyatif, fedakarlığı ve cesareti en iyi şekilde ortaya koyuyoruz. Peki komünistlerin sahip oldukları ve Marx'ın övgüyle bahsettiği “esneklik”, İşte bu konuda henüz yeterli olgunluğa ulaşamadığımız anlaşılıyor. Kitlenin kafasında nereye yürüyeceği ve eylemi nerede sonlan-

Dink'in görkemli cenaze töreni ve 1 Mayıs Taksim eylemi, görmek istemeyenlerin bile gözlerini açtı. Devrimi uykuda sananlar yanılıyorlar! Devrim biziz; devrim meydanları dolduran yüz binlerdir” deniliyordu. Ve sanki insanlar bu çağrıya kulak vermişcesine önce polis bariyerlerini yerle bir ettiler ve hemen ardından “sessizce dağılıyoruz” anonsunu hiçe sayarak Taksim'e doğru ilerlemeye başladılar. Bariyerleri yıkan kitlenin, önüne çıkan her şeyi yıkıp geçebilecek bir ruh halinde olduğu apaçık görülüyordu. Hep bir ağızdan adeta “o gün bugündür!” diyordu. Sloganlar hiç durmadan devam ediyordu. Kitle kendiliğinden Taksim'e doğru akıyordu. Devrim dediğimiz şey, işte böyle bir şey değil miydi? On binlerce insan, bir çoğu devrim için yürüdüklerinin farkında olmadan, devrim yapacak ya da bir devrimi başlatacaklardı. Önemli olan öncünün nerede olduğu. Leninist Parti eylemin içindeydi ama bu yeterli miydi? Hayır, en önünde olmak gerekiyordu. En önde pankartlarıyla Marmara Üniversitesi öğrencileri yürüyordu artık. Ve içlerinde Leninistler vardı. Kitle bu halde Taksim'e doğru aktı. Taksim, zaptedilmişti. Hani o, ortalama solun, sarı

dıracağı, ya da eylemi sonlandırıp sonlandırmayacağı konusunda soru işareti vardı. Olması da doğaldı. Kendiliğinden başlayan bir eylemin, bilinçli bir müdahale olmadığı sürece kendiliğinden devam etmesinden doğal bir şey olamaz; ama o kendiliğindencilğe daha etkili bir müdahale yapılabilirdi. Kafamızda belirlediğimiz, çok daha somut bir hedefe yığınları sürükleyebilirdik. Örneğin Raket Dink konuşmasında devletin adalet anlayışını sorguluyor ve eşini valiliğe çağırıp tehdit eden vali yardımcısı hakkında ne yapıldığını soruyordu. Eğer Taksim'deki kitleye “valiliğe yürüyoruz” denilseydi, kitle buna hazır. Bunun sonrası olaylar büyür müydü? Muhtemelen. Olandan daha büyük bir ayaklanmaya dönüşebilirdi; sonrasında ne olacağını kestirmek güç ama bizim hemen yanı başımızda hissettiğimiz devrimin sıcak soluğunu bir anda yüzbinlerce, milyonlarca insanın hissetmesi mümkün olabilirdi. 20 Ocak sabahı, farklı bir gün olabilirdi; yine farklı bir gündü elbette. En azından eyleme katılanlar ve fiilen orada olanlar için farklı bir gündü. Devrimin sıcak çatışmalarından biri yaşanmıştı. Faşist burjuva medya her ne kadar eylemi “100-150 kişilik bir grup Taksim'de olay çıkardı” diye verse de, gerçeğin böyle olmadığını her şeyden önce burjuvazinin kendisi biliyor.

Hrant Dink anması, burjuvaziyi ve faşist devleti korkuttur. Onlar, bu eylemde yığınların öfkesini ve akış istikametini gördüler. Polis karşısında insanların nasıl göğüslerini gererek mücadele ettiklerini, polisin üzerine nasıl taş ve bariyerlerin yağdığını gördüler. Çevik kuvvet olay yerine gelene kadar İstiklal Caddesi savaşı alanına dönmüştü. Onları korkutan şey, devrimin gücüdür.

Bu eylem, komünistlere ve devrimcilere güç vermiştir, onların morallerinin daha da yükselmesine ve devrimi yakından hissetmelerine neden olmuştur. Özellikle Leninistler, söylediklerinin pratikte yansımaları görünmenin haklı gururuna sahiptirler. Bir siyasi hareketi, söylediği, öngördüğü şeylerin, pratikte yansımaları bulması kadar hiçbir şey güçlü kılamaz. “Devrim somuttur; elle tutulabilir, gözle görülebilir” diyorduk. O gün Hrant Dink anmasına gelen herkes bunu gördü.

Leninistlerin öngörü yeteneği, pratik öncülükle daha da gelişti. Şimdi daha ileri örnekleri yaratmanın zamanı. Şimdi sabırsızlık zamanı. Hareket halindeki kitleyi, somut iktidar hedefine yönlendirebilecek olmanın sabırsızlığı

Devrim Biziz Biz Devrimiz!

HRANT DİNK ANMASINDA GÖZALTINA ALINANLARDAN BASIN AÇIKLAMASI

İnsanların gözleri önünde, sokak ortasında kurşunlanarak katledilen gazeteci yazar Hrant DİNK'i anmak için, 19 Ocak 2008 günü, onbinler Agos Gazetesi önünde bir araya geldi. Onbinler, faşizmin karşısında kararlı duruşlarını, anma bittikten sonra önce Taksim'e, oradan da İstiklal Caddesi boyunca sloganlarla yürüyerek gösterdi. Açtıkları standın önünde ellerindeki Türk bayraklarını sallayan karşı-devrimci İşçi Partisi ve 20-30 metre ötesinde bulunan MHP binası, kitlenin doğal olarak hedefi haline gelivermişti bir anda. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağz", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganlarını haykıran kitle, faşizmin cisimleştiği bu hedefleri taşlamaya başladı. Olaya müdahale eden polislerden birinin ayağı kırılırken, diğerleri de silah çekerek kitleye ateş açtıktan sonra azgınca saldırarak önüne gelen herkesi gözaltına almaya başladı.

Kitle tamamen dağıldıktan sonra bilanço, 14 gözaltı ve bacağından vurulan 52 yaşında bir emekçi. Yaralı emekçi hala hastanede tedavi görünürken, gözaltındaki 14 kişi ise ertesi gün çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldılar. Serbest bırakılan 14 kişi, 23 Ocak günü, İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenlediler.

Kimisinin saldırı esnasında, kimisinin eylemden ayrıldıktan sonra Karaköy, Tophane vb yerlerden gözaltına alındıklarını dile getiren gençler, nasıl zor kullanılarak gözaltına alındıklarını anlattıktan sonra, karakolda maruz kaldıkları şiddeti dile getirdiler. Fotoğraf çekerken gözaltına alınan muhabirimiz, karakola girdiklerinde gözaltına alınan erkeklerin bekleme odasında yere yüzükoyun yatırılarak polisler tarafından tekmelendiklerini gördüğünü söyledi ve kendisinin ve diğer iki bayanın oturtularak bekletildiğini ve birkaç yumruğa maruz kaldıklarını; hastaneye götürülürken de otobüse tekmelerle götürüldüklerini anlattı. Götürüldükleri Taksim İlkayardı Hastanesi'nde kelepçelerinin açılmadığını, karakola geri döndüklerinde de uzun saatler boyunca koridorda diz çökerek ve ayakta kelepçeli olarak bekletildiklerini söyledi. Ancak gece geç saatlerde nezarete alındıklarını ve bu süreç boyunca yaşadıkları şiddeti ve hakaretleri anlattı. Ardından sırayla söz alan öğrenci ve işçi gençler, gözaltına alınma sırasında ve karakolda gözaltında iken maruz kaldıkları işkenceleri anlattılar. Polisin hazırladığı iddianamesinde "kamu malına zarar vermek, polisi ölümlerle tehdit etmek ve yaralamak, polis aracını taşlamak vb" gibi şeylerle suçlanarak Beyoğlu Adliyesine sevkesildiklerini belirten gençler, kendilerine yapılanlarla ilgili olarak da Beyoğlu Adliyesi'ne giderek suç duyurusunda bulduklarını, adli tıp raporu olarak Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne giderek kendilerine şiddet uygulayan polisleri tesbit edeceklerini açıkladılar.

**SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!
DEVİRİM ENGELLENEMEZ!**

AVUKATLARDAN KARAKOL ÖNÜNDE EYLEM

Polisin keyfi şiddet uygulamalarından en çok zarar görenler arasında yer alan avukatlar, bu uygulamaları protesto etmek için, 23 Ocak günü, Taksim Polis Merkezi'nin önünde bir basın açıklaması düzenlediler.

"Çağdaş Avukatlar Derneği" pankartı ve "Bu Karakolda Hukuk Yok, İşkence ve Ölüm Var" dövizini açan avukatlar, Haziran ayında çıkarılan Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu (PVSK)'nda yapılan değişikliklerden sonra, polis kurşunuyla veya polisin diğer uyguladığı diğer şiddet yöntemleri sonucunda meydana gelen ölümler, yaralanmalar ve avukatlara yapılan saldırıların neredeyse sıradan uygulamalar haline geldiğini söylediler.

En son yapılan Hrant Dink'in anmasında sonra İstiklal Caddesi'nde yaşanan uygulamalara, polisin ateş açmasına ve gözaltına aldıkları kişilere uyguladığı keyfi tutuma da değinen avukatlar, "Durumu öğrenip karakola gelen avukatlara önce karakolda kimse olmadığı söylenmiş, ancak meslektaşlarımızın gözaltındakilerin çığlığını duyup gözaltındakilerle görüşmek istemeleri ve polisin engelleme girişimlerine karşı çıkarak içeri girmek istemeleri üzerine, karakol polisi tarafından meslektaşlarımıza da şiddet uygulanmış, meslektaşlarımız darp edilerek karakoldan tekme tokat dışarı çıkarılarak sokağın başına kadar sürüklenmişlerdir. Bu esnada polis daha ileri giderek, Can Atalay isimli meslektaşımızı fiilen gözaltına almış, 1,5 saat karakolda tutuktan sonra dışarıdaki avukatların baskısı sonucu serbest bırakmıştır. Ayrıca polisler, İstanbul Barosu A.H.K.M.'den görevli olarak gelen Av.Ömer Kavilli'nin üzerini yasa dışı olmasına rağmen zorla aramış, polisler meslektaşlarımız arasında bu nedenle de bir gerginlik yaşamıştır" dediler. "Son dönemlerde hayatımız tehdit eden polis terörünün son bulması için ilgili yasalarda gerekli değişikliklerin bir an önce yapılması gerektiğini bir kez daha hatırlatırken, mesleğe ve meslektaşlarımıza yönelik bu saldırıları şiddetle kınıyor, başta İstanbul Barosu olmak üzere, tüm ilgili kurumların komuya daha sorumlu yaklaşımlarını bekliyoruz. Avukatlar nezdinde savunma hakkına yapılan bu saldırıların sorumlularının derhal yargılanması ve cezalandırılmasını sağlamak üzere sorunun takipçisi olacağımızı, siz basın mensuplarına ve ilgili kamuoyuna bildiriyoruz" diyen avukatlar, basın açıklamalarını "Savunma Hakkımız Engellenemez ve "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla bitirdiler.□

GÜLE GÜLE KAPİTALİZM HOŞGELDİN SOSYALİZM

Yeni bir yıla daha girdik. 2008'in bana hissettirdiği en önemli şey, sosyalizme bir yıl daha yaklaştığımız, tıpkı bir geri sayım gibi. Kapitalizm, ekonomik ve politik bir yıkım yaşarken, bizler nasıl da mutluyuz. Kimsenin geleceğe dair umudu yokken, kimsecikler bu günden memnun değilken, bizler nasıl da umutlu ve beklentiliyiz.

Kapitalizmin çöküşüyle, döküntülerin kırılıp döküldüğü yerlerden nasıl da pırl pırl sosyalizm görünüyor. İlkokularda eski yılı, kamburu çıkmış, elinde baston yaşlı bir dede gibi çizerlerdi. Sosyalizmse, mutlu ve tatlı bir bebek gibi. Diyalektiği hiç bu kadar derinden hissedemezdim. Bir yanımız ölürken hücre hücre, yenilerini de doğuruyor. Her bitiş bir başlangıçtır. Kapitalizm bitiyor. Bu, sosyalizmin işaretçisidir.

Sosyalizmin nasıl da insan canlısı, nasıl güzel bir toplum biçimi olduğunu bu iğrenç düzeni, kapitalizmi yaşamadan anlayabilir miydik? Artık devrimi rüyalarımızda görür oldum, öylesine gerçek ki... Hergün 2-3, bazen 4 otobüs bekliyoruz. Hepsi dolu, hepsi işçi taşıyor. Sıkış tıksı giderken, her sabah otobüslerde kavgalar, tartışmalar... Benim yüzüm gülüyor. İçimden, yine bu trafik dolu günde insanların otobüsten indiklerini, yolları kesip isyan ettiklerini görüyorum. 2002'de olmuştu Mecidiyeköy'de... Ben daha büyüklerini görüyorum.

Zabıtalardan sanki bir devrimcinin evi basılıyormuşçasına, meyve satan seyyar satıcının kasalarını arabaya atıyorlar, arabayı da aynı kaba ve umursamaz havayla atıyorlar. 60 yaşlarındaki seyyar satıcı bir o yana, bir bu yana, gözleri doluyor ama ağlamıyor. Sanki biliyor, ağlamak yok artık, artık gün kavga günü, bu seferlik hepimiz öfkeyle izliyoruz. Ama ben hayal ediyorum. Amcanın bağırıp, "bırakın ulan, bizi soymak ne zamandan beri işiniz oldu". Ben de önüne atıyorum zabıtalardan, insanlar izlemiyor. Vermiyoruz. Onlar bizim, size rüşvet vermiyoruz alçaklar, sizi tanımıyoruz artık! Artık karşınızda sahipsiz insanlar yok. Korkarak geri çekilen, kaçışan, hatta yanlış anladınız diyen zabıtalardan görüyorum.

Bu işçiler niye bizi sevmiyor diye birbirlerine soran polisleri görüyorum. Bu insanların barakalarını yıkmayalım diyenleri, üstleriyle birbirlerine girenleri... bunlar işçi ama terörist değil ki diyenleri...

Askerleri görüyorum. Ne savaşı bu, bizim savaşımız değil, artık sizin için ölmeyeceğiz. Yalancılar, çok seviyor-

sanız vatanınızı kendiniz koruyun. Fabrikalar da, tarlalar da bizim. Onlar bizim düşmanımız değil, bizi birbirimize düşman eden de sizsiniz, elimize silah verip birbirimizi öldürten de... Herşey vatan içinmiş, hıh! Herşey Devrim İçin! Herşey Devrim İçin! Kahrolsun Faşizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm! Korku dolu bakışlarla kaçan komutanlar görüyorum.

Özel hastaneleri basan insanlar görüyorum. Hastalarını "zorla" ameliyat ettirenleri korumaya çalışan doktorlar... Öğrenciler dersaneleri bırakmış, okullarda bizler öğretiyoruz gençlere devrimi, evrimi, değişimi, bilimi, aşkı, sevgiyi, özgürlüğü...

İnsanlar villalara, konaklara yürüyor, Vatan Caddesi'ndeki o işkencehane çoktan pılı pırtısını toplamış, bomboş. Havaalanlarını tutmuşuz, tekini bile bırakmıyoruz. Alçaklar orada bile halk komiserlerine para teklif ediyorlar. Gülüyorlar bizimkiler, "ne kadar da zavallı görünüyorsunuz" o paralar zaten bizim, Bizim toplumumuzun, işçilerin ve emekçilerin iktidarının, sosyalizmin zenginliği bunlar... Bunlar, bizim etimizle, tırnağımızla yaratılanlar... Her yerde kanımız var... Tüm bunlar bizim...

Devrim bizim çünkü biz devrimiz.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

DAVETLERİ KABULÜMÜZDÜR

Bundan tam yedi yıl önce burjuvazi devrimi bastırmak, çöküşünü biraz daha erteleyebilmek için 20 ayrı cezaevinde eşzamanlı olarak katliam başlatmıştı. Devrimci tutsaklar dört gün dört gece yürek, bilinç ve inançla savaşmış ve 28 devrimci tutsak ölümsüzleşmişti. Yine 19 Aralık katliamının ardından yoldaşlarımız 6 yıl boyunca Ölüm Orucu Eylemi'yle destanlar yazmışlardı.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın bize bıraktığı bayrağı taşıyan işçiler olarak, Yenidoğan Osmangazi Mahallesi'nde yüzlerce işçinin çalıştığı fabrikaların duvarlarına; "Komutan Murat Yoldaş Ölümsüzdür!", "19 Aralık Katliamının Hesabını Soracağız", "19 Aralık Katliamını Unutmadık", "Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Katil Devlet Hesap Verecek" yazılmalarını yaptık.

Ayrıca, Sarıgazi'de yazılama yapma cesaretinde bulunan faşistleri bulamadık ama Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlü genç işçiler olarak bunu ilk gördüğümüz anda hiç zaman kaybetmeden örgütlü bir şekilde tüm yazılmaları sildik. Bunları yaparken, Sarıgazi halkı, bize destek verdi. Yoldan tesadüfen geçen ve bizim yazılmaları sildiğimizi görenler bizlere teşekkür etti. Destek amacıyla yanımızda nöbet tutanlar da oldu. Sildiğimiz yazılmaların altına, Devrimci İşçi Komiteleri imzası attık. Sarıgazi gibi devrimci potansiyelin yoğun olduğu bir semtte böyle yazılmalar yapmak bir tür savaş davetidir. Davetleri kabulümüzdür.

Yenidoğan'dan DİK'li İşçiler

KRİZİ BÜYÜTE HAZIRL

Temmuz-Ağustos aylarında patlak verdiğinde piyasaları derinden sallayan ve ABD Merkez Bankası Eski Başkanı Alan Greenspan'ın deyimiyle, "çoşku-yu korkuya çeviren" kriz, yıkım gücünü toplayıp merkezileştirerek ilerlemeye devam ediyor.

Dünyanın belli başlı Merkez Bankaları'nın, tarihin en büyük parasal operasyonu ile borç-kredi batıklarının felç ettiği bankaları kurtarmaları ve ABD Merkez Bankası FED'in faiz indirimiyle bu kriz, bir anlamda halının altına süpürülmüştü. O günlerde bu faiz indiriminin doları ipe çekmek anlamına geldiğini belirtmiştik. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, ipe çekilen sadece dolar değil.

Kıyıruğu Titreten Devler

Halının altına süpürülen kriz, gerçek yüzünü bir kez daha korkutucu senaryolarla göstermeye başladı.

Dünyanın en büyük yatırım ve ticaret bankaları, akılalmaz zararlar açıkladılar. En büyüklerin büyüğü beş banka, üç aylık dönemdeki zararlarının 20 milyar doları geçtiğini duyurdular. Ki bu zararlar, batık olduğu bilinen ama henüz zamanı dolmadığı için bilançooya girmeyen çok daha büyük miktardaki riskli kredileri içermiyor. Üstelik bu dinazorlar, birbirlerini gerçek zararları gizlemekle itham ediyorlar.

Konunun uzmanı bankacılar tarafından yapılan hesaplara göre, kısa bir dönem içinde kredi hacminin 2 trilyon doları aşacağı ifade ediliyor. Şöyle de söylenebilir: Yalnızca batık krediler yüzünden, dört tane Türkiye büyüklüğündeki ekonomi buhar olup uçacak.

En Sık Kullanılan

Sözcükler:

Felaket ve Çöküş

Eğer tahribat sadece kredi musluklarının kısılması noktasında kalsaydı, kapitalist dünya fazla endişelenmezdi. Fakat, muslukların önceki güçte akabilmesi için doları feda eden ABD, çok daha büyük bir yıkımın temelini attı. Emperyalist finans-kapitalin önde gelen yayınlarından The Economist, şu başlıkla çıkıyordu: Doların Çöküşü Felaket Olur!

Doların diğer paralar karşısında değer yitirmesi, daha önce hiç görülmemiş birşey değildi elbet.: 1971-73 ve 1987-89 yıllarında dolar, bugünküne rahmet okutacak düzeyde değer kayıplarına uğramıştı. "Eh canım biz bu var-taları çok atlattık" diyemiyor sermaye dünyası. Tersine, ekonomi yazınında, "çöküş-felaket" sözlerinden geçilmiyor. Çünkü koşullar çok farklı.

Ver Gazı, Götür Parayı

Sermayenin kendisini genişleterek yeniden üretmesini sağlayan mekanizmalar ardı ardına tıkanınca, emperyalist-kapitalist sistemin bu küresel krize bulduğu çözüm, piyasalara son gaz hayali-sermaye pompalamak oldu.

Pompa en yalın haliyle şöyle işliyor: Bir banka, topladığı mevduatı kredi olarak kullanıyor, sonra verdiği kredinin senedini bir başka finans kurumuna satıyor; elde ettiği parayı bir kez daha kredi olarak kullanılabiliyordu. Böylece, herhangi bir banka, tek bir para kütlesinden, belki de onlarca kredi-borç ilişkisi yaratabiliyordu.

Bu pompa mekanizmasıyla şişirilen ve hayali nitelikli olan sermaye, dünyanın bütün ülkelerini bir çekirge sürüsü gibi istila etti; girdiği her ülkede faiz getirisi elde etti. Sermaye hayali olsa da, faizi gerçektir. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçüsünde ürettiği artı-değer, binlerce kanaldan akıp gelecek aynı havuza doluyor ve bu havuzdan en büyük tekellerin pompalarıyla özel kasalara akıyordu.

Hayali sermayenin dünyanın her köşesini dolaşabilmesi ve artı-değerin aynı havuzda toplanması, dünyada tartışmasız kabul gören bir para cinsinin varoluşuna bağlıydı ve bu para cinsi elbette ki dolardı.

Doların Halefi Yok

Son dönemde doların hızla inişe geçmesi, iki tür felakete yol açıyor: Bir; hayali sermaye ile şişirilen servet değerleri olduğu yerde eriyordu. Ve iki; dünya artık doların genel-geçerliliğini düpedüz sorguluyor ki, bu daha büyük bir felaketin kaynağı.

Bugün doların oynadığı rolü, 20. yüzyılın başlarında İngiliz Sterlini oynuyordu. İngiliz emperyalizminin dünya hegemonyası çökünce, sterlin de çöktü. Fakat dolar, sterlinin ensesinde, boşalan tahtı kapmak için hazır bekliyordu. Başlıbaşına bu yer değişikliği bile o zaman, iki korkunç dünya savaşıyla sonuçlanmıştı. Şimdi, ABD ile birlikte çöküşe giden doların yerini dolduracak bir dünya parası yok. En güçlü aday olan Euro, AB'deki iç çelişkiler nedeniyle, güvenli bir para izlenimi yaratmaktan çok uzak.

Sermaye dünyası, hayali-değer ü-

İN EYLEMLERE ANALİM

zerinden yürüttüğü birikim mekanizmasının taşıyıcısı olan doları kaybetmek üzere... Peki, sermaye, uluslararası ölçekte kurduğu bu birikim mekanizmasından vaz geçip, yeniden gerçek sermaye üzerinden birikime dönebilir mi? (Ah şu sosyal reformizmin çocukça hayalleri!) Hayır! Zaten bu mekanizma işlemez hale geldiği için, hayali-sermaye balonu şişirilmişti.

Kıscacası; ABD faiz indirimleriyle, batık kredilerin yolaçtığı kredi daralmalarını önlemek adına bir adım attı, fakat bu adım şimdi, bütün birikim sistemini kendi içine çökertecek bir sistem yarattı. Adım, ölüm paranesine döndü.

Sonuç, dünya proletaryası için çok şey ifade ediyor. Sermaye birikim mekanizmalarının çöküşünden bahsediyoruz. Ki bu, en azından 1929 bunalımının dünya çapında yeniden sahnelenmesi olacaktır. Bu süreçte kaç bankanın iflas edeceği, kaç tane dev tekelin yubarlanıp gideceği ve işsizliğin hangi boyutlara yükseleceği, en kötümserlerin bile tahminlerini aşar, bilemeyiz. Bildiğimiz tek şey, bu sürecin sonunda dünya proletaryası, ya bir çok ülkede iktidarı almış olur ya da ona çok yaklaşmış konuma gelir.

Türkiye'nin Durumu

Emperyalist-kapitalist sistem, kendi içine doğru çökerken, en muazzam yıkımların bağımlı ülkelerde görüleceği şimdiden anlaşılıyor. Bağımlı ülkeler adeta, boyunlarında ip, altlarında tek bacaklı bir sandalye konumunda, dengelelerini kaybetmemek için boşa çaba sarfediyorlar.

Ekonomik kaynaklardan çoğunu it-

halat-ihracat faaliyetlerine ayıran Türkiye gibi bağımlı ekonomilerde, doların hızla değer yitirmesi, alınan borçların çevrilememesi tehlikesini de beraberinde getirir.

Öte yandan, değerli YTL üzerinden mal üretilip, ucuz dolar karşılığı ihraç edenler, artık pes etmenin ötesine geçtiler. Bu yıkımın en çarpıcı sonuçları, tekstil sektöründe görülebilir.

Tekstilin patronları, çok değil birkaç aylık süre içinde, binlerce fabrika ve atölyenin kapanacağını, 1 milyon işçinin işine son verileceğini haber veriyorlar. Önemli bir ihraç kalemi olan tekstilin yıkımı, ihracattan kazanılan dövizlerle borcunu çeviren Türkiye için, kaçınılmaz bir iflas anlamına geliyor.

Çok Sancılı ve Uzun bir Kriz

Ekonomik çöküş dönemleri, devrimci proletarya için, devrim silahını kuşanma günleridir. Üstelik, bu toprakları işsizlik cehennemine çeviren kriz, gelip geçici olmayacak. Uzunca bir döneme yayılacak ve bu sayede, krizsiz geçen günlerin rehabetiyle uyuşan bütün emekçi sınıf ve katmanları yeterince uyandıracak, birleştirecek enerjiyi yaratacaktır. Devrimci proletarya ise, alabildiğine sancılı, acılı ve uzun süren bu çöküş boyunca, onmilyonlara devrimin kaçınılmazlığını kavratmak, onları tek bir parti gibi hareket edebilecek örgütlenmelere kavuşturmak için, yeterince zamana ve ihtiyacı olan toplumsal devrimci enerjiye sahip olabilecektir.

Yeter ki, bu çöküşün, devrimi avuçlarımızın içine düşüreceği iyice kavranmış olsun. □

Ekonomik çöküş dönemleri, devrimci proletarya için, devrim silahını kuşanma günleridir. Üstelik, bu toprakları işsizlik cehennemine çeviren kriz, gelip geçici olmayacak. Uzunca bir döneme yayılacak ve bu sayede, krizsiz geçen günlerin rehabetiyle uyuşan bütün emekçi sınıf ve katmanları yeterince uyandıracak, birleştirecek enerjiyi yaratacaktır. Devrimci proletarya ise, alabildiğine sancılı, acılı ve uzun süren bu çöküş boyunca, onmilyonlara devrimin kaçınılmazlığını kavratmak, onları tek bir parti gibi hareket edebilecek örgütlenmelere kavuşturmak için, yeterince zamana ve ihtiyacı olan toplumsal devrimci enerjiye sahip olabilecektir.

“İŞÇİNİN EYLEMİ VE ÜRETİMİ”

İşçi sınıfının pervazsız bir sömürüye maruz kaldığı metropollerden birisi de Antep. Antep’in sanayi kenti olduğu bilindik bir şey. Ve ayrıca yoksulluğun sefaletin ve işsizliğin kol gezdiği kenttir Antep. Her bölgeden göç almıştır. Her memleketten işçi-emekçiye ev sahipliği eder.

Bizler de Genç Emekçiler Birliği Derneği (GEB-DER) olarak 20 Ocak 2008 tarihinde “İşçi Eylemi ve Üretimi” başlıklı bir söyleşi düzenledik. Söyleşi konumuz “İşçiler Bugünü ve Yarını Tartışıyorlar” idi. Söyleşi 13.30’da katılımcıların gelmesi ile başladı. Söyleşi esnasında gözlemlerimiz şu sonuçları ortaya çıkarttı: İşçilerin sorunları farklı farklı gözüktü de, asıl sorunun ortak olduğu ve özel mülkiyetten kaynaklandığı, bundan dolayı ortak bir mücadelede birleşmesi gerektiği konusunda katılımcılar hemfikir idi. Ve çö-

zümün hayatın her alanında mücadele etmek ve savaşmak olduğu vurgulandı.

Bazı işçilerin sendikal mücadele ile komite konsey yapısı içerisinde mücadele biçimini aynı şey gibi algıladıklarının anlaşılması üzerine DİK adına konuşma yapan bir arkadaş sendikaların işçi sınıfının okulları ve birer ekonomik-demokratik örgütlülükler olduğunu, Devrimci İşçi Komitelerinin (DİK) ise işçi sınıfının öz örgütlenmeleri olduğunu, bugünün mücadele ve geleceğin yönetim araçları olduğunun altını çizdi.

Daha sonraki konuşmalarda ise örgütlü bir yaşamdan başka seçenek kalmadığına, hayatın her alanında herkesin yapabileceği bir şeyler olduğuna ve bunların mutlaka yapılması gerektiğine dikkat çekildi.

Söyleşinin sonuna gelindiğinde ise Devrim ve Sosyalizmin geleceğin sorunu değil günümüzün acil bir sorunu olduğu ve herkesin elini taşın altına koyması gerektiği bir işçi tarafından vurgulandı.

**İŞÇİ SINIFI
YA BİLİNÇLİDİR,
DEVRİMCİDİR,
ÖRGÜTLÜDÜR,
HERŞEYDİR.
DEĞİLSE
HİÇ BİR ŞEYDİR.**

**Antep
Genç Emekçiler Birliği**

ADANA’DA BASKINLAR VE TUTUKLAMALAR

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi büyük bir krizin içindedir. Bu krizi aşabilmek için Türkiye burjuvazisi, halklarımıza ve onun öncülerine karşı saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. 10 Aralık 2007 tarihinde Ankara’da “Hücre Evi” iddiasıyla düzenlenen operasyonda katıldığı evde Kevser Mızrak katledilmişti. Bu infazı Adana’da protesto eden devrimci kitle örgütleri bir basın açıklaması düzenlemişlerdi.

22 Ocak 2008 tarihinde basın açıklamasına katılan kurum temsilcileri, sabahın erken saatlerinde polis tarafından ya-

pılan ev baskınlarıyla 7 kişi gözaltına alındı. İçlerinde Adana İHD Başkanı Ethem Açıkalin, Adana Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Şemsettin Kalkan, ESP Temsilcisi Dinçer Ergün, ÇHKM Temsilcisi Hasan Yücel’in de aralarında bulunduğu 7 kişi, bir gün gözaltında tutulduktan sonra çıkarıldıkları mahkemece “Yasadışı örgüt üyeliği ve propagandasını yapmak” suçlarıyla tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi’ne gönderilmişlerdir.

19 Aralık 2007 Tarihinde Kürkçüler Cezaevi’nin önünde yapılan basın açıklamasını gerekçe gösteren polisler 25 Ocak 2008 tarihinde Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Derneği’ne ve DHP Temsilciliğine baskın düzenlemiştir. Gözaltına alı-

nanlar Tuhay-Der Başkanı H.Hüseyin Reyhanlı, Atılım gazetesi okuru Seval Gündoğdu, Kızılbayrak dergisi okuru Serpil Demirel, Alınteri gazetesi okuru Mine Kaynak ve Devrimci Demokrasi gazetesi okuru Cemal Doğan.

Gözaltıları ve baskınları protesto etmek için saat 12:15’te İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Mücadele Birliği okurların da katıldığı açıklama boyunca “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” şeklinde sloganlar atıldı. Eylem bu sloganlarla sona erdi.

Y.E Mücadele Birliği/Adana

NOT: Dergimiz yayına hazırlanırken gözaltında bulunan Seval Gündoğdu, Cemal Doğan ve Serpil Demirel, 26 Ocak günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

Bizler Savaşmayı Ve Ölmeyi Bilenlerin Yoldaşları SAVAŞMAYI VE ÖLMEYİ BİLEN SİZLERE LAYIK OLACAĞIZ...

Alman proleteryanının komünist önderleri, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak için Berlin şehrinde her yıl düzenlenen yürüyüş ve anma etkinlikleri, bu yıl da büyük bir coşku ile gerçekleşti... Onların "Vardık, Varız, Varolacağız" haykırışları bir kez daha onbinler tarafından sahiplenildi, hep bir ağızdan haykırıldı.

Sabah saat 10.00'da başlayan yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katılırken, gün boyunca süren Anıt Mezar ziyaretlerine 60 bine yakın insan katıldı... Alman devrimci gruplar ve bir çok ülkeden katılımcılar Berlin sokaklarını kızıl boyadı. Norveç'ten, Danimarka'dan, Avusturya'dan, İsviçre'den, Hollanda ve Avrupa'nın birçok ülkesinden katılımcılar, yürüyüş ve anma etkinliklerinde yerlerini aldılar.

Her sene olduğu gibi, bu sene de Türkiyeli devrimci grupların katılımı yine yoğundu. Bizler, Almanya'dan Leninistler olarak, üzerinde "Bis Zum Sieg! Revolution" (Zafere Kadar Devrim) yazılı ve TKEP/L imzalı pankartımız ve parti bayraklarımızla katıldık... Yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey

Emeğin Olacak", "Zafere Kadar Devrim", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" ve Almanca enternasyonal sloganları attık... Anıt Mezar'a hep birlikte söylediğimiz marşlarla girdik. Anıt Mezar'da yaptığımız saygı duruşunun ardından, bu toprakların yiğit komünistlerine bir kez daha, adlarına ve uğruna ölümsüzleştikleri bu kavgaya layık olacağımıza dair söz verdik...

Bizler, savaşmayı ve ölmeyi bilenlerin yoldaşları, savaşmayı ve ölmeyi bilen sizlere layık olacağız... Unutmayacağız, Unutturmayacağız!

**ROSA LUXEMBURG VE KARL LIEBKNECHT
ÖLÜMSÜZDÜR!**

YAŞASIN PROLETERYA ENTERNASYONALİZMİ!

Almanya'dan Leninistler

YA YÜRÜRSÜN YA ÇÜRÜRSÜN

Merhaba

Ben bir üniversite öğrencisiyim. Şimdiye kadar hayatımın içinde istemediğim, yozlaşmış bu çevrenin düzelmesi gerektiğini düşünüyordum; ama ne yapacağım hakkında fikrim yoktu. Leninistlerle tanışmaya kadar. Hayatımda neleri yapıp neleri yapmadığımı ayırmaya başladığımdan beri kendimdeki geri alışkanlıkları görüyor, bunların artık neden kaynaklı olduğunu bildiğim için de yoketme kararları alıyordum. Kendi içimde aslında değiştiğimi görüyorum ve çevremde yakınlarımla da söylemesi bunu kanıtli-

yor.

Eskiden yine bir problemin olduğunu biliyordum ama çözüm yolu üretmek için hangi yolu izleyeceğimi bilmiyordum. Leninistlerle tanışmamın ardından 1 yıl geçti, bu geçen 1 yıl, geçmiş yıllarımla alt üst ederek geçti. Bütün yanlışlarımı ortaya çıkararak, bunların sebebinin ne olduğunu belirginleştirecek fırtınadan kopmuş gibi geçti. Artık geçmiş hayatımın yanlışlarını görmekte zorlanmıyorum ve geçen hayatımı geleceğe taşımak da istemiyorum. Çünkü ben hayatı onurlu, insan gibi, hakettiğimiz gibi yaşamak istiyorum. Eminim yapılacak en iyi iş bu yoldan ayrılmamaktır. Bu yoldan geri dönmek bataklıkta boğulmak olacaktır. Ben kapitalizmin bataklığında bo-

ğulmak değil sosyalist bir yaşamda olmak istiyorum.

Atılan adımların hiç biri boşa değil bunu bilincim ilerledikçe daha iyi anlıyorum. Bu uğurda ölmekte çok değil yaşatmak için. Şimdi ölümleri de anlıyorum. Aslında yaşamı en çok onların istediklerini, onurlu olmayı istedikleri için ölümsüzleştiklerini çok iyi anlıyorum.

Kendimi artık daha iyi hissediyorum; hayvanlaşan, insanlıktan uzak kapitalizm, köleliğinin yıkılacağına farkında. Bir Leninist'in dediği gibi "Ya Yürürsünüz Ya Çürürsünüz" Geçmiş yaşantımı alt üst edip bana insanlığın nasıl olması gerektiğini öğrettiğiniz için "LENİNİSTLER", sizlere çok teşekkür ederim.

**Bahkesir'den
Mücadele Birliği Okuru**

“KAYBEDECEĞİMİZ TEK ŞEY KAPİTALİZMİN KÖLELİK ZİNCİRLERİ KAZANACAĞIMIZ ONURLU VE İNSANCA BİR YAŞAM..”

Merhaba Mücadele Birliği'nin yürek işçileri ve okurları.

Her Mücadele Birliği dergisi okurunun aynı zamanda kolektif yaşamımızın doğal muhabiri ve çalışanı olduğu bilinciyle hareket edip, sizlerle üniversite öğrencisi olan bir dergi okurumuzla yaptığımız sohbeti paylaşmak istedik.

Mücadele Birliği: Bizlere biraz kendinden bahseder misin?

Öğrenci: 23 yaşındayım, üniversite öğrencisiyim, annem ve babam işçi. Üniversiteyi kazanana kadar fabrikada işçilik yaptım. Ayrıca satış elemanı, muhasebe gibi işlerle de çalıştım.

Mücadele Birliği: Üniversiteyi kazanana kadar farklı işlerde çalışan ve bir işçi ailesinin çocuğu olmak nasıl birşey, bizimle paylaşır mısın?

Öğrenci: Öncelikle çok zor. Hem maddi, hem de manevi açıdan çok zor. Bir yandan manevi açıdan aileye destek olup ayakta kalmaya çalışıyorsun, diğer yandan kendi geleceğin için üniversiteye hazırlanıp geleceği planlıyorsun. Hiç kolay olmadı. Ailemin işçi olmasından kaynaklı gurur duyuyorum ama sürekli çalıştığımız için aramızda iletişim kopuklukları oluyor. Annem ve babam sabah 05.00'te işe gitmek için kalkıyorlar, en erken 22.00'de geliyorlar eve. Bir işçi ailesinin bu çalışma saatlerinden nasıl yaşadıklarını tahmin edebilirsiniz.

Mücadele Birliği: Peki şu an aldığın üniversite eğitime dair düşüncelerin, beklentilerin nelerdir?

Öğrenci: Teorik olarak aldığım eğitimin, pratikte yapacağım işle hiç bir alakası yok. Niteliği olmayan bir eğitim. İnsanları tamamen gerçek yaşamdan uzaklaştırmaya yönelik, ırkçı, şoven bir eğitim sistemi. Eğer okul yönetiminden yana değilsen “tasdikname koluna, herkes kendi yoluna” durumu gerçekleşiyor. Ama onlardan yanaysan, finalerde, vizelerde aldığın düşük notun hiç önemi olmuyor. Kapitalizmin

verdiği bu eğitimden(!) geleceğime dair hiçbir beklentim yok ve hiç olmadı zaten. Geleceğime dair birşeyler düşünmek için kapitalist sistemin tamamen yıkılması gerektiğini biliyorum.

Mücadele Birliği: Kapitalizmin yıkılması gerektiğini söyledin. Senin açıdan bu düşünceyi yaratan nedenler nelerdir?

Öğrenci: İlk olarak, insanlığın içinde bulunduğu yaşam koşulları. Kapitalizm, geçen her günü insanlık adına daha da kötüleştiriyor. Kapitalist sistem insanca bir yaşam değil. İnsanları köleleştiren bir sistem. Ben böyle bir dünyada yaşamak istemiyorum. Ve kısacası bu nedenlerden dolayı kapitalizmin yıkılmasını, insanların sömürülmediği, ayırım yapılmadığı, insanlıktan uzaklaştırmadığı sosyalist bir dünya istiyorum.

Mücadele Birliği: Kapitalizmin yıkılmasını, sosyalizmin inşa edilmesini isteyen herkese, sence nasıl görevler düşüyor?

Öğrenci: Öncelikle insanlar kendi çıkarları için değil, toplumsal çıkarlar için hareket etmeli. Bunun için de örgütlü mücadele yürütmeli. Örgütlenme olmadığı sürece, hiçbir sorun köklü bir şekilde çözülmez. Bilinçlenip, bilinçlendirmeliyiz. İnsanlara, yaşadıkları kapitalist dünyayı ve olması gereken insanca yaşamı anlatmalıyız. Daha çok çaba ve emek sarfetmeliyiz.

Mücadele Birliği: Bir işçi ailesinin çocuğu olarak, Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına söylemek istediğin birşey var mı? Ayrıca, düşüncelerini bizimle paylaştığın için teşekkürler...

Öğrenci: Bence kapitalizme karşı savaşı büyütmeliyiz. Daha çok bilinçlenmeliyiz. Hiç bir şekilde umutsuzluğa düşmemeliyiz. Çünkü, insanca yaşamak istiyorsak, bu kapitalist sistemi yıkmak zorundayız. Kaybedeceğimiz tek şey, kapitalizmin kölelik zincirleri, kazanacağımız onurlu ve insanca bir yaşam...□

FAŞİST BURJUVA BASIN HEM HAKİM HEM CELLAT

Yapı-Yol Sen Sendikası İstanbul Şubesi 24 Ocak günü, Tapu ve Kadastro Bölge Müdürlüğü önünde, çalışma saatlerinin düşürülmesi, düşük ücret ve son zamanlarda tapu sicil çalışanlarına yönelik basında çıkan haberleri protesto etmek amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 12:00'da yapılan basın açıklamasını şube başkanı Çetin Dinçer okudu.

Dinçer, tapu sicil çalışanlarının özellikle büyük kentlerde yoğun iş temposu altında ezildiklerini, kurum iş normlarının

4-5 katı işlem yapıldığını ve çalışanların mesai saatlerini gözetmeden hafta sonu tatillerinde bile çalışarak işleri yetiştirmeye çalıştıklarını belirterek: “Yaşamları BBG(Biri Bizi Gözetliyor) evine çevrilen çalışanlar ayrıca yaptıkları her işlemde Medeni Kanununun 1007. maddesinden kaynaklanan maddi sorumluluk stresini yaşamaktadırlar. Bu öyle bir sorumluluktur ki, sadece çalışanları değil, tüm nesilleriyle geleceklere ipotek altındadır” dedi.

Dinçer son zamanlarda basında çıkan haberlere yönelik ise; “Ankara Keçiören ilçesi 4. bölge tapu sicil ve İzmir Menderes ilçesi tapu sicil müdürlüğünde emniyet görevlilerince yapılan operasyonlar pervasızca haber yapılmıştır. Henüz savcılık soruşturmaları yapılmadan çalışanlar basın yolu ile yargılanıp asılmaktadır. Çalışanların aile ve sosyal yaşamları hiçe sayılarak tiraj ve reytinge kurban edilmişlerdir. Daha do-

kuz ay önce Antalya'da aynı senaryoyu izledik. Aynı gürültü orada da koparıldı. Çalışanların isimleri fotoğrafları ve görüntüleri bugünkü gibi acımasızca kullanıldı. Ancak; gelinen nokta, Antalya'da hiçbir tutuklu kalmamıştır. Bu da basının emniyet kaynaklarından gelen haberleri hiç araştırmadan kullandığını göstermektedir” dedi.

Dinçer basın açıklamasını şu sözlerle sonlandırdı: “Bürokratlarımızın ve basının yargısız infazını kınıyoruz. Bayındırlık ve İskan Bakanı'nun duruma müdahale etmesini istiyoruz. Bakanlık Bürokrati ve Genel Müdür rencide ettiği bu 17.000 kişiden ve ailelerinden özür dilemelidir.

Bilinmelidir ki; bütün bu karalama kampanyalarının arkasında Tapu Sicil işlemlerinin noterlere devredilerek özelleştirilmek istenmesi, yolsuzluk iddialarının üstünü örtme çabaları ve kadrolaşma niyetleri yatmaktadır. Bu emelleri uğruna 17.000 Tapu Kadastro çalışanını zan altında bırakmaktan çekinmemektedir.”

Okunan basın metninin ardından eylem “Direne Direne Kazanacağız” sloganıyla bitirildi.□

“Artık Varolma Savaşımı Vermenin Vakti Gelmiştir”

İnsanı diğer canlılardan ayıran özelliklerden biri de düşünme yeteneğinin yanı sıra üretme yeteneğidir. İnsan ürettikçe var olur ve ürettikçe gelişir. Ama bu üretimi gelişigüzel, bilinçsizce değil insanların yararına ve hizmetine yönelik olduğu sürece. Ne yazık ki insan nasıl ki özgürce düşünme konusunda rahat bırakılmamış, engellenmeye çalışılmışsa, özgürce üretme ve ürettiklerini kullanabilme konusunda da rahat bırakılmamış bu yeteneği istismar edilmiştir.

İçinde bulunduğumuz kapitalist sistem insanın üretme özelliğinin ve yeteneğinin istismarını yaşatmıştır ve gün geçtikçe daha yoğun şekilde yaşatmaya devam etmektedir. Kapitalizmin bu istismarı:

- İnsanı, yetenekleri ve ilgisi doğrultusunda değil, istemediği yönde ve şekilde üretmeye zorlamak.

- İnsanı iş dışındaki hayatını yaşamaya fırsat bırakmayacak şekilde, zamanının neredeyse tümünü üretim yaparak geçirmeye zorlamak.

- İnsanın üretim hayatına başlamasını geciktirmek veya engellemek.

- İnsanın üretim hayatını yarıda bırakmak, onu üretim hayatından uzaklaştırmak.

- İnsanı üretim yapacak yaşa gelmeden üretim hayatına başlamak zorunda bırakmak.

- İnsanı hizmet sektöründeki işlerde çalıştırıp üretici yönünü yaşatmayıp insana kendini değersiz hissettirmek.

- İnsanı ürettiklerinden yararlanmak konusunda (parasının miktarına göre) sınırlamak hatta engellemek.

- İsteddiği miktarda kar getirmeyecek olan

veya satılmayan ürünleri uğrunda harcanılan emeği yok sayarak çürümeye bırakmak, imha etmek.

Kapitalizm, insanın üretme hakkını ve zorunluluğunu insanlığın yararına ve hizmetine olmaktan çıkarmış, kendi varlığının bekası için son haddine kadar kullanmış ve kullanmaya devam etmektedir. Kapitalizmin bu müdahalesi üretimin insanlık açısından gerilemesine neden olmuştur.

Kapitalist sistem daha çok kar anlayışından kaynaklanan daha iyisini yapma, yaratma özelliğiyle teknolojik ve bilimsel gelişmelere fırsat verse de bu gelişmeler insanlık için yeterli düzeyde değildir. Bu yetersizlik gelişmelerin vardığı noktanın küçümsenecek düzeyde olmasından değil, insanların genelinin hizmetine ve yararına sunulmamasıyla açıklanabilir.

Bilim çağı, iletişim çağı, uzay çağı şeklindeki tanımlamalar gelişmişliğin düzeyini ifade ediyor gibi görünse de insanların çoğunluğu bu tanımlamalardan ve bilimsel, teknolojik gelişmelerden uzak, ilkel şartlarda yaşamaktadır. Buradaki büyük çelişki gelişmelerde ulaşılan düzeyin insanlık için gereken düzeyde olmadığını ifade etmektedir.

Bilimde ve teknolojide varılan noktanın küçümsenecek düzeyde olmadığı kabul edilebilir. Ki günümüzde bazı insanlar başka gezegenlere yolculuk yapıp orada tatil yapmanın planlarını yaparken (bunlar dünyada barınma-tatil ihtiyaçlarını(!) son derece rahat karşılıyorlar. Ama sömürülerinden elde ettikleri parayı harcamak için dünya onlara dar gelmeye başladı ve sömürdükleri insanların halini görmek vicdanlarını(!) sızlattıyor olmalı) dünyada tatil yapmak şöyle dursun barınma ihtiyaçlarını karşılayamayan, en ilkel şartlarda yaşamak zorunda kalan bir sürü insan var. Buradan da anlaşılıyor ki kapitalist sistemde insan hayatına hiz-

met ve yarar için üretmek gibi bir amaç yok.

Kapitalist sistemin savunucuları (ki bunlar bu sistemden kazanç sağlayan azınlık kesimdir) bilimde, teknolojide sanayide ve diğer bütün alanlarda kaydedilen gelişmelerin insanın yararına, hizmetine ve insanlığın gelişimine yönelik olduğunu iddia edebilirler. Fakat bu iddia onların savundukları kapitalist sistemin haklılığını göstermez. Tüm bu gelişmelerin insanların yararına ve hizmetine ancak para karşılığında sunulması ve kapitalist sistemin, çoğunluğu bu paraya sahip olmasını engelleyen bir sistem olması bu iddiaları geçersiz kılmaktadır.

Kapitalist sistemin, üretimin, insanlığa yarar ve hizmet yönünü kaldırdığının kanıtı bu saydıklarımızla sınırlı değil. Kapitalizmin, aynı zamanda insanlığa zarar verecek ve insanları yok edecek araçları üretmeye izin vermek, hatta üretimi bu doğrultuda yönlendirerek kendi varlık zamanını genişletmek, insanlara ve insanlığa vermeye devam ettiği zararın ne düzeyde olduğunu yeterince gözler önüne sermektedir.

Kapitalizmin kendi varlığının bekası için engellenmediği sürece ne kadar fütursuzca hareket ettiğini, doğaya verdiği tahribattan da anlayabiliriz. İnsanın ve diğer canlıların yaşam alanı yok olmakla karşı karşıyadır. Artık varlık savaşımızı vermenin zamanı gelmiştir.

Kapitalist sistem çürümüş ve son anlarını yaşamaktadır. Ama bu son anlarında insanları, insanlığı ve doğayı sömürsü bitmemiştir, aksine daha da artmıştır. Bir müdahaleyle karşılaşmazsa insanlık ve doğa yok olana kadar bu son anları uzadıkça uzayacaktır. Çünkü bir sistem kendi kendine çürür ve kendini yok edecek ortamı yaratır. Ama yine de kendi kendine yok olamaz. Ölüm darbesini vuracak birilerine mutlaka ihtiyaç vardır. Ve biz işçi-emekçilerin içinde biriken öfkesi bu sistemi yok etmeye yönelik ölüm darbesinin şiddetini belirleyecektir.

Akdeniz'den Mücadele Birliği Okuru...

SSGSS'YE KARŞI EYLEMLER

SSGSS'ye karşı DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TEB, TÜRMOB ve Diş Hekimleri Birliği tarafından düzenlenen ve 15 Ocak günü İstanbul ve İzmir'den yola çıkarak iki farklı koldan başlatılan “Herkesin Sağlık ve Güvenli Gelecek” yürüyüşü 17 Ocak günü Ankara'da kitlesel bir şekilde yapılan eyleme sona erdi.

15 Ocak'ta İstanbul ve İzmir'den yola çıkan iki yürüyüş kolu grev ziyaretlerinin yanı sıra çeşitli illerde de basın açıklaması düzenleyerek 17 Ocak günü Ankara'da buluştu. Sabah saatlerinde Ankara Kolej Kavşağı'nda toplanmaya başlayan siyasi parti ve kitle örgütleri burada yürüyüş kollarını karşıladı. Daha sonra kitle Ziya Gökalp üzerine kurulan polis barikatı önüne kadar yürüdü. Burada yürüyüş polis tarafından engellenmek istendi fakat 4 saatlik bekleyiş sonrasında polis barikatı kaldırıldı. Bu sırada sık sık “Emekçiye değil, IMF'ye barikat”, “Barikat açılınsın yürüyüş başlasın” sloganları atıldı. Saat 14:00'da barikatın açılması ile yürüyüş Ziya Gökalp Caddesi'nde devam etti. Buradan SSK İşhanı'nın önüne kadar yüründü.

Daha sonra bir basın açıklaması yapıldı. İlk olarak söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, GSS'nin anayasa değişikliği kadar ö-

nemli olduğunu ve 70 milyonu ilgilendirdiğini belirterek; “Bu ülkede 9 bin gün prim ödeyerek emekli olabilmek mümkün değil. Bu yasa emekli olmama yasası. Binlerce kere uyardık, uyarılarımızı dikkate almadılar. Biz 70 milyonun vicdanı olarak yürüyoruz. Bize, ‘kır saçlı adamlar ne işiniz var bu yasayla’ diyorlar. Gençlerimiz, kadınlarımız, çocuklarımız, torunlarımız için yürüyoruz.” dedi. Emekten yana olan herkesi birleşik mücadeleye çağırarak Çelebi, yasanın çıkması halinde Yunanistan'da olduğu gibi genel greve gidileceğini belirterek hükümete “hodri meydan” dedi.

Daha sonra sözü TTB Merkez Konseyi Başkanı Gencay Gürsoy aldı. Gürsoy, emekçilerin karşısına panzer diken hükümetin işçi ve emekçilerin yaşamlarını ve geleceklerini koruyamayacağını belirterek, IMF'ye karşı değil halka karşı duyarlı bir hükümet istediklerini, sözün artık anlamının yitirdiğini ve şimdinin eylem zamanı olduğunu ifade etti.

Gürsoy'un ardından söz alan TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı ise yaptığı konuşmada bu yürüyüşün büyütülmesi ve güçlerin birleştirilmesi gerektiğini ifade etti.

Son olarak konuşan KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir'de bu yasanın emekçinin sokağa atılması anlamına geldiğini belirtti; bu yasa geri çekilene kadar eylemlerin süreceğini söyledi.

Daşdemir'in konuşmasının ardından eylem sona erdi. □

“İnsanlar açlıktan ölüyor”. Bu açıklamayı burjuva basın, sanki insanlar durduk yerde, açlıktan ölmeyi kendileri seçmiş gibi açıklıyor.

Evet, insanlar gerçekten de açlar ve bu açlığın insanlara yansıdığı biçimler ve onları sürüklediği yaşamlar, birbirinden çok farklıdır. Kimi kültürel açlık yaşarken, kimi siyasal açlık, kimi sosyal açlık, kimi bilimsel açlık, kimi de sevgiye açlık duymaktadır. Tüm bu açlıkları yaşayan insanların aslında ortak yaşadıkları ve çok önemli olan bir açlık daha var ki o da midelerinin açlığıdır. Belki yaşamakta oldukları kültürel, siyasal, sosyal, bilimsel açlıklar kendi eserleridir(!) ama ne yazık ki midelerinin yaşadığı açlık kendi iradelerinin dışında, bir avuç sözde doymuşun (aşlında parayla elde edilebilecek her açıdan doymuş, yalnızca aç-gözlülüğünden ve daha fazla kar hırsmından kaynaklı yaşadığı açlık (yani kar açlığı), yaşamakta olduğu tüm doymuşlukların üzerini kapatıp, insanlığın tüm değerlerini acımasızca, bireysel anlamda tüketmesini beraberinde getiren sözde doymuş) yaşam adına üretilen tüm değerlere el koymasından kaynaklanmaktadır. Ve bunun sonucu dünyada açlar ordusu giderek artmaktadır. Her gün, her saat, her dakika insanlar daha fazla açlığın, yoksunluğun, yokluğun kıyasına itiliyor. İlk zamanlar bize, açlığın sadece Afrika’da yaşandığı yansıtıldı. Biz de zannediyorduk ki, açlık bizden çok uzakta ve bize hiç ulaşmayacak. Öyle ya, Afrika nere Türkiye nere... Bu yüzden Afrika aklımıza geldiğinde sadece üzülüyorduk veya yaşadıkları açlığı insanların tembelliğine veriyorduk. Sonra bunu giderek başka ülkeler için de duymaya başlıyorduk. Diğer yoksul (aşlında yoksullaştırılan) ülkelerde de açlık yaşanmaya başlamıştı. Bize çok uzak zannettiğimiz açlık, artık bizim ülkemizde de kendini hissettirmeye başladı. Bize yine de allaha şükretme aşılanıyordu, öyle ya bizden daha aç olan ülkeler de vardı(!). Ve açlık artık öyle bir hal aldı ki dünyanın süper gücü(!) olan Amerika’da da açlıktan bahsedilir oldu. Şimdi baktığımız zaman ise açlığın kalıcı bir olgu olarak tüm dünyada yaşanmakta olduğunu burjuva basın dahil her yerden duyar olduk. Ve insanların mutlak açlık yaşadığı bir dünyada umutsuzluk başlar. Umutsuzluğun başladığı yerde ise korku, cinnet, hırsızlık, uyuşturucu, fuhuş vb. insan onuruna yakışmayan olaylar yaşanmaya başlar. Ne zaman tv’de haber izlemeye kalkışsak ya da gazete okusak, uyuşturucu, hırsızlık, fuhuş, kapkaç, cinnet haberlerine tanık oluyoruz ve bunları yapanları hiç düşünmeden yargılıyoruz. Çünkü onlar suçluydular(!); onlar çalışıyordu, onlar uyuşturucu kullanıyordu, onlar onursuz olan ne varsa yapıyordu. Ama hiç kimse neden yaptıklarını sormuyordu, kimse onları bunları yapmaya mecbur bırakanları görmüyordu. Herkes bu sonuçlara yöneliyordu. Dünya tekellerinin trilyon dolarları bizden çaldıklarını, bizi hergün yaşamın dışına ittiklerini, bizim olan ne varsa sahiplendiklerini görmek istemeyenler, para kazanmak için hırsızlık yapanlara linç girişimlerinde bulunuyorlar. Karnını doyurmak için restoranda mendil satan çocuğu dondurucuya kapatıp onu orada unutup ölümüne neden olanlara değil de, çocuğun mendil satışına kızıyorlar, Irak’ta çocuklarını doyurmak için bedenini satan anneyi ahlaksızlıkla suçlayıp cezasını insanlıktan çıkartmakla kesiyorlar, çocuğuna eklemek götüremeyen babanın intiharını babanın ça-

“Evet Açız... Ama NEDEN?”

resizliğimmiş gibi görüp babayı küçümsüyorlar... Evet, açız... Herkes bu yöne değiniyor. Ama hiç kimsenin aklına mı gelmiyor, yoksa herkes bu sorudan mı kaçıyor, kimse sorulması gereken soruyu dillendirmiyor. Kendine bu sistem içerisinde yer edinmeyi amaçlayanların bu soruyu sorması elbette beklenebilir. İnsanlığın açlıktan, yokluktan, yoksulluktan, onursuz-

luktan kurtuluşunu kendine amaç edinen insanların yıllardır dillendirdiği ve kimilerinin duymamak için büyük çaba sarf ettiği bu soruyu bir kez daha yinelemek gerekiyor: Evet açız... Ama NEDEN?

Etrafımızda tüm insanlığa yetecek kadar yiyecek, giyecek, barınacak yer varken, neden insanlar aç, neden insanlar sokakta yaşamak zorundalar. Hergün sabahtan akşama kadar fabrikalarda, tarlalarda, yaşamın her alanında köleler gibi yaşamı üreten insanlar NEDEN kendi yaşamlarına dair olan her şeyden mahrumlar. Neden bir işçinin aylığı bir zengin kızının pantolon fiyatından daha az. Neden açlık sınırı en az 628 ytl olan bir ülkede insanlar bu fiyatın çok altında, yaşama çok uzak bir şekilde yaşıyorlar.

Neden neden neden... diye başlayan cümleler sayfalarca sürdürülebilir ama neden basit aslında. Neden: günlük yaşamımızın her anına sinmiş olan, tarihsel olarak varlığının son çırpınışlarını yaşayan, yaşanan tüm olumsuzlukların kaynağı, yarını yaşamı, doğayı tüketen, dünyanın birçok yerinde öldürülen, tecavüz edilen, aşağılanan, yok sayılan, anlamsızlaştırılan insanların sebebi, katili olan kapitalizmdir. İşte nedene verdiğimiz cevapta saklıdır her şey. Çünkü nedenini tespit ettiğimiz sorunun çözüm yollarını da bulabiliriz. Ve şimdi yarına giderken bize düşen, tüm çirkinliklerin kaynağı olan kapitalizme karşı savaşmak ve kapitalizmin sonuçlarını yaşayan insanlara nedeni gösterip onları da savaşıma katmaktır. Çünkü biz sonuçlara kafa yorduğumuz her an kapitalizm daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk, daha fazla iğrençlik üretiyor. Ve insanlara giderken “*yığınlar örneğin ancak aç oldukları için ölümü göze alırlar ve açlık ve sefaletin çözümününün sosyalizmde olduğunu anlatan ajitasyon faaliyetinin de etkisiyle bu mücadeleyi ölümüne sahiplenirler*” (Mücadele Birliği, sayı:5, 1998, Derya Ateş). Açlıktan, yokluktan, yoksulluktan kurtuluşun yeni bir yaşamın mücadelesini vermekle mümkün olabileceği anlatılmaktadır. İnsanlara kurulacak yeni bir dünya uğruna mücadele ederken ölümden korkmamayı göstermeliyiz. Çünkü artık insanlığın kaybedeceği bir şeyi yok. Bunu yaparken insanların önüne gerçekçi çözümler koymadan ve yaşamlarıyla mücadeleyi bütünleştirmeden onların bu mücadeleyi sahiplenmesi beklenemez. “*İstanbul’un orta yerinde açlık yüzünden intihar eden birini ya da Lice’de bir poşet içindeki yarım ekmek, bir domates ve bir parça peyniri kapmak için birbirleriyle kıyasıya yarışan aç insanları ‘çetelerin yargılanması’, ‘1000 operasyonun ortaya çıkarılması’ ilgilendirmiyor. Onları devrim ve sosyalizm için harekete geçirecek şey, kendi ölüm-kalım sorunları olan açlık ve sefaletleridir.*” (Mücadele Birliği Sayı 5, Derya Ateş).

Evet, artık insanlığa son seçim şansı tarih tarafından sunulmaktadır: Ya Devrim Ya Ölüm!

Akdeniz’den Leninist Bir Kadın...

27 YIL SONRA TARIŞ DİRENİŞİ'NDEN ÇIKARILACAK DERSLER

1970'lerin sonuna doğru işçi sınıfı mücadelesi siyasal ve sendikal örgütlülük anlamında gelişimini sürdürmekte, ileri militan mücadelenin her alanında kendisine dair bir mevzi yaratmakta ve bu mevzilerde sermaye sınıfına karşı amansız bir kavgaya girişmekteydi.

Devrimci proletarya için bu mevzilerden birinin adı, sermaye sınıfı için ise bir tehtidin adıydı Tariş. Burjuva medyalar "Komünistlerin yuvası oldu, üretim dibe vurdu" bahaneleri ile sermaye sınıfı açısından meşrulaştırılmaya çalışılan bir saldırının zeminini hazırladılar ve işe koyuldular. Oysa o dönemde Tariş'te verim oranı yüzde 90'lara varıyordu. Saldırı devletin yetkili güçleri tarafından yapılan açıklamalarla öncesinden açığa çıkarılıyordu.

Tariş, 1980 öncesinde 80 bine yakın üreticinin katılımının olduğu Ege bölgesinin en önemli birliklerinden biri durumundaydı. Türkiye'nin en önemli KİT'lerin biri olan TARİŞ'i önemli kılan bir başka yönü ise, '80 öncesinde, devrimci ve sınıf bilinçli örgütlü işçilerin yoğun olarak çalıştığı işletmelerden biri olmasıydı. Maraş Katliamı'na 24 saatlik saygı duruşu ve iş yerini terk etmeme eylemiyle yanıt veren TARİŞ işçileri, 12 Eylül öncesinde devrim mücadelesinin en önemli neferleriydiler.

Sermaye sınıfı Tariş'teki bu devrimci havayı kırmamanın yolunu faşist hareketi bu alana sokmak ve güçlendirmekte aradı. Tariş'e bağlı işletmelere faşist kadrolar atandı ve fabrikanın yönetimine yeni genel müdürünü yerleştirdi. Amaç fabrikadaki devrimci işçi sınıfını tasfiye yoluyla Tariş'i "terbiye" etmektir.

Hemen devrimci işçilerin yerine, değişik illerden gelecek olan faşist işçilerin fabrikaya alınacağı söylentisi yayıldı. Bu söylentinin ardından 100 kadar silahlı faşist ile Tariş'e somut olarak saldırının ilk adımı atılmış oldu. İşçiler hiç vakit geçirmeden bu faşist kadrolaşmaya karşı direnişe geçtiler. Bunun üzerine 22 Ocak 1980'de devlet, ordusu, polisi ve zırhlı araçlarıyla işçilerin direnişini kırmak amacıyla 'arama' adı altında büyük bir saldırı başlattı.

İşçiler arama yaptırmayacaklarını söyleyerek iş aletleri, masuraları ile saldırıya karşı koydular. En önde ellerinde masuraları ve bobinleri ile kadın işçiler vardı. Kadımlar savaşım boyunca aktif olarak komite içlerinde de yer aldılar. Fabrika kapılarının önlerine işçiler tarafından yağlar dökülüyordu. O gün sermaye sınıfın bekçileri işçi sınıfı tarafından gösterilen yiğitçe mücadele sonrasında 2 bin 200 işçinin çalıştığı İplik Fabrikasına giremediler.

Aynı zamanda Tariş'e bağlı Zeytinyağı Kombinası'nda çıkan çatışmalar sonucu 5 işçi ve 1 polis yaralandı.

DİSK'in talebi ile 29 Ocak günü direniş işçilerin talepleri karşılanmadan sona erdirildi. İşçilerin direnişi, genel grevle desteklenmesi isteğine, DİSK; "kararı alacağız ama önce direnişin bitirilmesi ge-

rekiyor" diyerek yanıt veriyordu.

DİRENİŞTEN SAVAŞA

Direniş'in bitmesinden iki gün sonra fabrikadaki işçileri işten çıkarma saldırıları bekliyordu. Bunun üzerine Tariş'in bütün işletmelerinde tekrar direniş kararı alındı. Tarihler 1 Şubat'ı gösteriyordu. 14 Şubat'a kadar sürecek bir savaşımın ilanıydı bu. Burjuvazinin işten çıkarılma listelerine, dişe diş bir kavga uzlaşmazlığıyla yanıt veriyordu işçiler.

Fabrika içerisinde işçiler sınıf kavgasına tutuşurken, Ege Üniversitesi'ndeki devrimci öğrenciler okullarını işgal ederek sınıf mücadelesinin bir parçası olduklarını kanıtlıyorlar ve düşmanla saatler süren bir çatışmanın fitilini kendi cephelerinden ateşlemiş bulunuyorlardı. Çıkan çatışmalarda 60'ın üzerinde öğrenci ve 7 polis yaralandı. Özellikle Tariş işçilerinin de yaşadığı gecekondu mahalleleri olan Çimentepe, Gültepe ve Çiğli'de halk barikatlar kurarak sokağa döküldü. Çevre semtlerden silahlarıyla emekçiler direnişe katıldılar. Bu anlamıyla Tariş'te başlamış olan kavga, bu özelliğini bir kenara bırakarak İzmir'in deyim yerindeyse bütün işçi-emekçi semtlerine yansımış oldu. 10 Şubat'a geldiğinde Tariş'e bağlı bütün işletmelerde ordu desteği ile direniş bastırılmıştır. Bir yer hariç!

Sermaye'nin bekçileri Çiğli'ye yakın bir yerde bulunan İplik Fabrikasına yönelirken bu kez karşılarında silahlı Çiğli işçi ve emekçilerini bulacaklardır. Çiğli de halk tarafından kurulan barikatlara, fabrikadan iplik işçileri silahları ile katılacaklardır. Fabrikaya giremeyen sermaye kuvvetlerine Çiğli kavşağında işçiler silahlı saldırıyla karşılık verdiler. Bu saldırı sonucu 3 polis yaralanır. Yüzlerce yaralı ve gözaltı vardır. 13 Mart savaşçılarından Seyit Konuk öncü bir işçi olarak barikatların başında yer alır ve bu çatışmaların birinde yaralanır. Sermayenin kolluk kuvvetleri 10.000 kişilik jandarma komandosu ve panzerlerle fabrikanın kapısını kırarlar ve içeriye girerler. DİSK yönetiminin uzlaşmacı tavrı ve ayak oyunları sonucu direniş sona erdirilir.

15 Şubat'ta direnişin bitmesinin ardından iki gün sonra burjuvazinin hedefinde işçilere mücadeleleri ile büyük destek veren Çimentepe emekçileri vardır. Emekçiler saldırılara yine barikat başlarında silahlı bir şekilde karşılık verirler. Üç polis ölür, yüzlerce insan göz altına alınır. Karakollara sığdıramayan binlerce insan, Alsancak Stadyumunda gözaltında tutulurlar ve sorguya alınırlar. Direnişin ardından Tariş uzun süre kapalı kalır. Bu süre zarfında, işten çıkarmalar, gözaltılar ve tutuklamalar devam eder.

Tariş Direnişi işçi sınıfı mücadelesine ismini kan ve büyük cesaret ile yazdırdığı gibi yarattığı deneyim ve dersler açısından ayaklanma günleri öncesinde laboratuvar olarak önümüzde duruyor. Burjuva sendikalizmin yarattığı tıkanıklığı, devrimci siyasal öznenin hangi araç ve yöntemlerle açığa çıkarabileceği ve işçilerin kendi öz örgütlülüğü komitelerin işleyiş mekanizmasını iktidar perspektifli bir mücadele anlayışı ile bütünleştirebileceği konusu hala bütün yıllara inat tazeliliği ile karşımızda. Leninistlerin bütün politik açılımları, sınıfın öncü işçileri ile sınıfa yol göstermek adına, Leninistlerin ellerinin üzerinde, bugünden kavga günlerini örgütlemek üzere beliriyor. Hedefimiz daha fazla Tariş olmalı.

TARİŞ DİRENİŞİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

TÜM-TİS İŞÇİLERİ MÜCADELELERİNE DEVAM EDİYORLAR

TÜM-TİS Sendikası'na üye olan 252 şoför 106 gündür mücadelelerini, yılmadan devam ettiriyorlar. Sendikalı işçiler direnişlerini yaklaşık iki aydır Büyükşehir Belediyesi önünde sabah saat 10.00'dan öğleden sonra saat 14.00'e kadar bekleyerek sürdürüyorlar. İşçiler bu direniş sürecinde gerek belediye gerekse sermayenin zor güçleri tarafından bir çok baskıya uğradılar, gözaltına alındılar, belediye başkanı tarafından hakarete uğradılar ama hiçbir baskı hiçbir tehdit işçileri bu onurlu mücadelesinden bir adım bile geri attıramadı, 106 gün önce başladıkları bu direnişe ilk günkü kararlılık ve moralle devam ediyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği olarak bu süreçte işçilerin sesi olmaya çalıştık. Son olarak 16 Ocak 2008 Çarşamba günü sendika binasında genel örgütlenme sekreteri Muharrem YILDIRIM'dan son gelişmeler üzerine bilgi aldık. YILDIRIM sordumuz sorular üzerine direnişle ilgili şu bilgileri verdi; "Ankara'da genel merkezimizin görüşmeleri ve burada devam eden direnişimiz sonucunda yılbaşından önce Büyükşehir Belediye başkanı Asım GÜZELBEY ve genel merkez yöneticilerimizin katıldığı bir toplantıda 200 şoför arkadaşımızın otobüslerin ihale ile satılışından sonra işe başlayacaklarına dair bir protokol imzalandı. Geriye kalan 52 işçi arkadaşımız arasında emekli olacaklar ve şu an iş bulmuş olarak çalışan kişiler hariç 25 arkadaşımız kalmıştır. Bu arkadaşların da diğer 200 arkadaşımızla işe başlayacağını düşünüyoruz. Çünkü otobüsler çalışmaya başladığında alan firmanın şoföre ihtiyacı olacaktır ve 25 arkadaşımızın da işe alınması için gereken mücadeleyi vereceğiz. Protokol imzalamamıza rağmen halen direnişimiz Büyükşehir Belediyesi önünde devam ediyor. Çünkü gerek Belediye başkanının, gerek yetkili kişilerden daha önce de sorunun çözüleceğine dair sözler aldık. Ama bizim görüşmelerimizin üzerinden 1-2 gün geçtikten sonra Belediye başkanı basın, yayın organlarına tam tersi açıklamalar yapmıştır. Yine aynı şeylerin yaşanma olasılığı olduğu için, şoför arkadaşlarımız işe başlayana kadar direnişimize Belediye önünde devam edeceğiz. Diğer sivil toplum kuruluşları ve sendikaların tam anlamıyla gereken desteği vermeyişi direnişimizi uzatmıştır. Bizim sendika olarak anlatmak istediğimiz, sadece şoför arkadaşlarımızın değil, tüm Antep halkının mağdur olduğudur ve mağdur olacaktır. Belediyenin şu an hazır olan planına göre otobüsler ihale ile satılıp özelleştikten sonra, şu an 60ykr olan öğrenci ücreti 1 ytl, 90ykr olan tam ücreti 1.25 ytl olacaktır. Bu da yoksul olan işçi ve emekçi halkı etkileyecektir. Bu sorun sadece bizim değil tüm Antep halkının sorunudur; en temel ihtiyaçlardan olan ulaşım sorununu çözmek için herkesin bu onurlu mücadeleye destek vermesi gerekir".

ANTEP/ MÜCADELE BİRLİĞİ

SSGSS YASASINI PROTESTO EYLEMİ

15 Ocak 2008 tarihinde İstanbul'dan başlayıp, 17 Ocak günü Ankara'da bitecek olan ve DİSK, KESK, TMMOB, Türk Tabipler Birliği, Bağımsız Kamu Görevlileri Sendikaları Konfederasyonu, Türk Eczacılar Birliği ve Türk Diş Hekimleri Birliğinden oluşan platformun düzenlediği, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasasını engellemek için "Herkesin Sağlık ve Güvenli Gelecek İçin Yürüyoruz" adı altında yapılan yürüyüşün, bir ayağı olan eylem, 16 Ocak günü saat 16:30 civarında Eskişehir Tren Garında, Bursa'dan gelen yürüyüşçülerin karşılanması ve tren garından Eskişehir Sağlık İl Müdürlüğü'nün önüne kadar yapılan kitlesel yürüyüş ile gerçekleştirildi.

Yürüyüşçüler Bursa'dan Saat 17:00 gibi Tren Garına geldiler, DİSK Genel Başkanı Süleyman ÇELEBİ yaptığı konuşmada, "Bu yasanın 70 milyonu ilgilendirdiği, kazanılan bütün sosyal hakların kaybedileceği anlamını taşıdığı ve gerekirse genel grevin yapılacağını" söyledi.

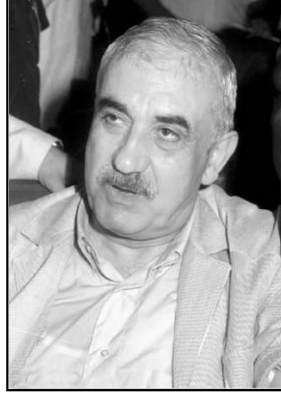
Süleyman ÇELEBİ'nin ardından söz alan Türk Tabipler Birliği Merkez Konsey Başkanı Gencal GÜRSOY, KESK Genel sekreteri Abdurrahman DAŞDEMİR ve TMMOB Genel Başkanı Mehmet SOĞANCI'nın yaptığı konuşmalarda, bu yasa ısrar edilmesi durumunda, "Genel Grev" çağrısının yapılacağı vurgusu yapıldı.

Yaklaşık 700 kişinin katıldığı eylem, Bursa'dan gelen heyetin taşıdığı "Emekliliğimiz, Sağlığımız Tehlikede! Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek" pankartının ardında, Eskişehir Emek Platformunun taşıdığı "Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek Mümkün" pankartı ile Tren Garından Sağlık İl Müdürlüğü'ne doğru yapılan yürüyüşle devam etti. Şair Fuzuli Caddesi üzerinden, Doktorlar Caddesi boyunca yapılan yürüyüşte, sık olarak "İşçi Memur El Ele Genel Grev", "Genel Grev, Genel Direniş", "Sağlık Haktır Satılamaz", "Savaşa Değil, Sağlığa Bütçe" gibi sloganların atıldığı eylem, Sağlık İl Müdürlüğü'nün önünde sonlandırıldı.

ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

FHKC KURUCU ÖNDERİ GEORGE HABBAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

Ömrünü Filistin Devrimi'ne adanmış, Filistin Devrimi'nin büyük önderlerinden biri olan FHKC'nin eski genel sekreteri ve onursal başkanı George Habbaş, 26 Ocak akşamı saat 20.00 sularında 1992'den beri sürgünde olduğu Ürdün'ün başkenti Amman'da hayata gözlerini yumdu. George Habbaş, Filistin davasının unutulmaz önderlerinden biriydi. Hıristiyan kökenli bir doktor olan George Habbaş, 6 Ekim 1967'de Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kuranlardan biriydi ve bütün ömrü boyunca ABD emperyalizmine ve İsrail siyonizmine karşı savaştı. George Habbaş, aynı zamanda gerici Arap burjuvazisine karşı da savaşım verdi. O, Filistin'in kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu biliyordu. Bütün ömrü boyunca marksizmeninize bağlı kaldı. Sosyalist sistemin yaşadığı geriye düşüş dönemlerinde George Habbaş, marksizm-leninizmin ilkelerine bağlı kalarak küçük-burjuva karşı-devrimcilerin yaratmaya çalıştıkları tahribatın önüne geçti. Ortadoğu halkları ve devrimcileri, onu hep çok güçlü bir ajitatör ve iyi bir savaşçı olarak tanıdılar. Devrimi ve özgürlüğü tüm benliğinde hisseden, Filistin

halkının yiğit bir militanı ve önderiydi. Habbaş aynı zamanda güçlü bir enternasyonalistti. Türkiye ve Kürdistan'dan Ortadoğu'ya giden tüm savaşçıları birer yoldaş olarak bağrına bastı ve FHKC'nin enternasyonal çizgisinin mimarı oldu.

George Habbaş ve onun önderlik ettiği FHKC, devrimin yolunun devrimci zordan geçtiğini hiçbir zaman unutmamış ve bunu tüm pratiğiyle kanıtladı. Arap halkının ve tüm dünya halklarının kurtuluşunun eski kapitalist sistemi zorla yıkacak ve sosyalizmi kuracak devrimle mümkün olacağını her zaman en ön saflarda savundu.

Doğru bildiklerinden asla ödün vermedi ve sadece Filistin halkının değil, tüm dünya halklarının, devrimci ve komünistlerinin kalbinde ölümsüz bir yer edindi.

Leyla Halid, yaptığı açıklamada, "cenaze töreni hazırlıklarının yapıldığını ve Habbaş'ın muhtemelen Ürdün'de toprağa verileceğini" söyledi.

George Habbaş, devrim mücadelemizde sonsuza dek yaşayacak. □

MARMARA ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİSTLERE ANLADIKLARI DİLDEN CEVAP

Bugünlerde faşist saldırıların yoğunlaştığı bir sürece girdik. Kürt halkına başlatılan saldırıların akabinde okullarda da saldırılar başladı. Ancak bu sadece Kürt öğrencilere değil, tüm Türk – Kürt işçi emekçi çocukları olan öğrencilere yapılmaya başlandı.

Tabii üniversiteler özelinde başladı ancak sadece oralarda değil, Kredi Yurtları Kurumu öğrenci yurtlarında da bu olaylar başladı. Özel aramalar ve geç gelen öğrenci hakkında soruşturma açılması ve akabinde bu öğrencilerin yurttan atılması...

Geçtiğimiz günlerde Marmara Üniversitesi Nişantaşı İletişim Fakültesi'nde sol görüşlü öğrencilerle faşistler arasında çatışmalar çıktı. Birkaç öğrenci bu olaylarda yaralandı.

Olayın birinci günü okulda masa açan faşist öğrenciler şovenizm,, kapitalizmi öven kitapların tanıtımını ve satımını yapıyorlardı. Bunun yanı sıra Kürdistan halkına başlatılan katliamları destekleyen propaganda yapıyorlardı. Kürt halkına küfürler yağdırarak okul bahçesinde

toplanmışlardı. Ancak okuldaki bu faşist gelişimi durdurmak isteyen sol görüşlü öğrenciler masanın karşısında toplandılar. O gün, sadece sözlü sataşmalarla geçti. Olayların ikinci günü yine masalarını açan faşistler okul bahçesinde dolanıyorlardı. Ancak beklemedikleri bir olayla karşılaştılar.

Hemen diplerinde sol görüşlü öğrenciler Türkçe ve Kürtçe şarkılar eşliğinde halay çekmeye başladılar. Halay sonrası sözlü sataşmalar başladı ve ardından iki grup arasında çatışma çıktı.

Olay sonrasında 4 faşist öğrenci okulun resmi aracıyla Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı. Bu olay sonrasında okulda faşistler kaşısındaki bu üstünlük, bir çok öğrenci için çok umut vericiydi. Olayların üçüncü günü ise okula girmek isteyen sol görüşlü öğrencilere, daha okula girmeden saldırmaya başladılar. Ellerinde satır, bıçak ve sopalar olan faşist öğrenciler, 2 öğrenci arkadaşımızı yaraladı. Biri elinden ağır bir şekilde yaralandı. Bir diğer öğrenci de kafasına aldığı sopa darbe-

si sonrası kafasından yaralandı. Bir anda oraya toplanan sol görüşlü öğrenciler faşistlere cevap vermek istediler, ancak faşist öğrenciler orada bulunan çelik kuvvetin arasından sıyrılıp kaçtılar. Çevik kuvvet de hemen sol görüşlü öğrencilere saldırdı. Çok kısa süren olay sonrasında ise sol görüşlü öğrenciyi göz altına aldılar.

Okulda bulunan ve olaylara karışan sol görüşlü öğrencilerin birlikteliği, sadece tek bir siyasi yapıdan değil, bir çok yapıdan öğrencilerin, gelişen olaylara karşı bir araya gelmesiyle oldu. Dekanın ve rektörün resmi açıklaması öğrencileri olaylardan uzak tuttu. Ve de özellikler yaklaşan final haftası nedeniyle öğrenciler arasındaki gerginlik durdu. Yapılan resmi açıklama ise olayların devam etmesi halinde okulun 3 ay kesintisiz kapatılacağı oldu. Okulda olaylardan sonra da çevik kuvvet polisi bulunduruluyor. Sivil polisler de sınıflarda dolaşiyor. Ancak her ne olursa olsun, Marmara'daki faşistlere anladıkları dilden, kitlesel ve örgütlü şiddetle cevap verilecektir.

MARMARA FAŞİZME MEZAR OLACAK!

Marmara Üniversitesi'nden DÖB'lü Bir Öğrenci

İŞÇİ ATÖLYESİ'NDEN TİYATRO GÖSTERİMİ

Merhaba
Dostlar
Bizler ASM
İşçi Atölyesi tiyatro oyuncularını olarak, yaklaşık 1,5 yıldır irili ufaklı birden fazla oyun ve dramatisasyon çalışmasında görev aldık.

Bütün bu süreye boyunca edindiğimiz birikimler bizim için ön açıcı oldu. Hayli zorlu çalışma koşullarında olduğumuz halde (bir çoğumuz işçiyiz ve vardiyalı çalışıyoruz) yılmadık, zorluklarla başa çıkmayı öğrendik ve istediğimiz bir çalışmanın hayata geçirilmesine imza attık. Neticesinde; 14 Ocak 2008 tarihinde belediyeye ait büyük bir salonda oynadığımız geniş katılımlı bir oyunla ilk hedefimize ulaştık. Bilinç, örgütlenme ve mücadele vazgeçilmez ilkelerimiz olacaktır şiarını yüzlerle buluşturduk.

Bertold Brecht'in "Carrar Ananın Silahları" adlı oyununu seçtik oynamak için. Franco faşizminin yaşandığı İspanya İç Savaşı'nda geçen oyun; bir ananın duygusal davranarak oğullarını savaştan ve ölümden koruma adına düştüğü çelişkili durumu ele alıyor. Çünkü dünyanın her yerinde gelişen devrimci dalganın, ülkelerimizde ve dünyanın çeşitli diğer ülkelerinde süre gelen savaşların, bu savaşlarda taraf olmanın vurgusunun, taraf olmama çabasının tarafsızlık sayılmayacağı ama düşmana yarayacağı gibi temel konuların altının çizilmesi gerektiğine inandık. Bu amaçla seçtiğimiz oyundan bazı konuşmaları sizlerle paylaşmak istiyoruz:

Ana: "Generalleri yensek de, burjuvalar derimizi yüzmeyecek mi sanıyorsunuz"

İşçi: "Silahımız olursa biraz zor yaparlar"

Ana: "Yine şiddet ha... Ateş devam edecek yani..."

İşçi: "Ne ilgisi var? Köpek balıkları bize saldırırsa şiddet kullanan biz mi oluruz."

Peder: "İnsanlar ana rahminden silahsız doğarlar ve mutlu insan odur ki bu dünyaya silahsız getirildiği gibi dünyayı yine silahsız terk edebilmiştir. benim için geçerli olan tanrı buyruğu ÖLDÜRMEYECEKSİN"

İşçi: "Söylemesi güzel! General Franko'yu da etkilemesini isterdim bu sözün ama o nasıl gırtlığına kadar silahlıysa, bu dünyayı terk edip gitmeye de hiç niyeti yok. Bir çekip gitse şu dünyadan İspanya'nın bütün silahlarını arkasından atmaya razıyız..."

Oyundan sonraki günlerde sohbet ve değerlendirme toplantıları yaptık. İç savaşın insanlara "Ya Devrim, Ya Ölüm" tercihinin dışında bir şans tanımayacağı gerçeğinin kavrandığını bu sohbetlerde farkettik. Çalışmalarımızın amacına ulaşması bizi memnun etti.

Devrimci sanatın ve devrimci kültürün yayılması yönündeki çabalarımız bugüne kadar olduğu gibi bu günden sonrada devam edecektir. Kavga, yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek sürecektir.

İzmir Ayışığı İşçi Atölyesi

SARIGAZI AYIŞIĞI'NDA RUHAN MAVRUK İMZA GÜNÜ

20 Ocak Pazar günü saat 14:00'da "İssiz Ada ve Savaş Zirhlisi" şiir kitabının tanıtımı ve imza günü için Ruhan Mavruk'u Sarigazi Ayışığı Sanat Derneği'nde konuk ettik.

Etkinliğimiz geçmiştten bugüne Sarigazi'de yaşadığımız zorlu, engellerle dolu ancak mücadelemizi ve iddiamızı da gösteren sinevizyon gösterimimizle başladı. Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi arkadaşımızın sürece ve sanata dair konuşmasıyla devam etti. İşçi arkadaşımız "Ben sabah 8'den akşam 8'e kadar çalışın, dünyayı yaratan bir işçiyim. Onları kene gibi yapıştırdıkları sırtımızdan söküp atmalyız. Ruhan Mavruk'u eylemlerden, grevlerden tanıyoruz. Ben bir işçiyim, bu mücadele benim için zorunlu; ancak siz bir sanatçısınız gönüllü olarak işçi sınıfının, devrimin yanında yer aldığınız, bizi kültür ve sanattan bırakmadığınız, kapitalizme karşı savaşırken bize o ölümsüz eserleri kazandırdığınız ve bizlerin yolunu aydınlatmış için size teşekkür ederim" diyerek bitirdi. Şiir kitabı ve imza günü olunca şiir dinletisi kaçınılmazdı. Çeşitli şiirlerden oluşan şiir dinletisi gelenleri coşkulandırdı...

Ardından Ruhan Mavruk'un hayatı, mücadelesi, eserleri üzerine bir tanıtım yapıldı ve ara şiirleri okundu. Ruhan Mavruk ise konuşmasında "Ben coşkulu ve heyecanlı bir etkinlik olacağına düşünüyorum. İlk konuşan işçi arkadaşına teşekkür ediyorum. Bundan sonra işçi eylemliliklerinde daha çok olacağım. Bu güzel sözlerle layık olmak için..." dedi. Ve kimi zaman anılarını paylaştı, kimi zaman şiirlerini nasıl hangi duygu yoğunlukları içerisinde yazdığını anlattı. Ayışığı Sanat Merkezi'nden Fatma Yıldırım'da Ruhan Mavruk'la ilk tanışmasını anlattı. "Geç bir tanışma oldu bizimkisi, ama bir çok şeyi birlikte paylaştık, ürettik. Şimdi Rasim Oktar Şiir Atölyesinde birlikte çalışıyoruz" dedi. Ruhan Mavruk'u diğer şairlerden ayıran yanlar üzerinde durdu. Onun imgelerini sokaktan çıkardığını söyledi.

Daha sonra Ruhan Mavruk, Cumartesi Anneleri için yazdığı bir şiir okudu. "Ben nehir bir şiir istiyordum / Son sayfasından sokağa dökülen sözler" ve onların ağzından "Bizim acımız senin şiirine de yeter" dedi. "Yaşadığımız her acı bizden sonrakine sevinç getirecektir" dedi hepimizin ağzından. Sonra "görünmeyen uyumun görünen uyumdan daha güçlü olduğunu" söyledi. Ve yazma sevgisini, coşkusunu yavaş yavaş içinde biriktirdiğini anlattı. Ve "gelişen bir dünya için varız ve hep var olacağız" diyerek sözlerini bitirdi. Ruhan Mavruk sorulan sorularla cevapladı. İşçi bir arkadaşın "Ben işçiyim, bu mücadeleyi zorunlu buluyorum, peki siz, siz bu gücü nereden alıyorsunuz?" sorusuna cevaben; "Ben de hep bir beyin işçisi oldum. Hep ortalama bir yaşam düzeyim oldu. Öyle ahım şahım bir gelirim olmadı. Bu gücü önce proletaryadan alıyorum. Annemin de bir işçi olmasının etkisi var. benim yaşam tarzımın da. Yiğit yiğidin gölgesinde durur' demişler onun için buradayım" dedi. Etkinliğimiz konuklarımızdan birinin bir türküsü ve İkitelli Ayışığı Sanat Derneğimizin bir arkadaşımızın bağlaması ve türküleriyle sürdü.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinliğe programımız Ruhan Mavruk'un şiir kitaplarını gelenlere imzalaması ve yakın sohbetlerle devam etti. Son olarak da türkülerle halaylarla coşkuyla Ruhan Mavruk'u bir başka etkinlikte görmek üzere yolcu ettik.

Sarigazi Ayışığı
Sanat Derneği
Emekçileri

